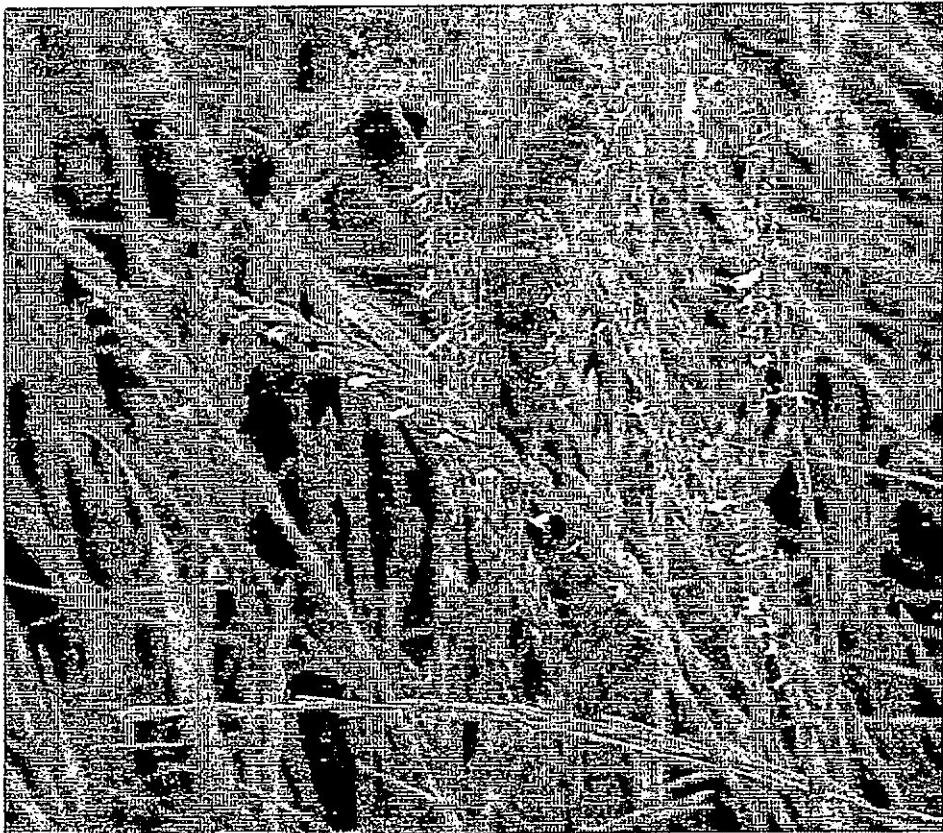

Convolvulus arvensis (volbura)
Prunella vulgaris (busuioc sălbatic)
Poligonum aviculare (troscot)
Capsella bursa pastoris (traista ciobanului)
Onopordon acanthium (scaiul măgăresc)
Ajuga genevensis (vinerita)
Salvia pratensis (jaleş)
Equisetum arvense (coada calului)
Xanthium sp. (cornuţi)
Carex vulpina (rogoz)

VEGETAȚIE LEMNOASĂ

Prunus spinosa (porumbarul)
Rosa canina (măcesă)
Hyppophae Rhamnoides (cătina)
Corylus avellana (alun)

Graminee

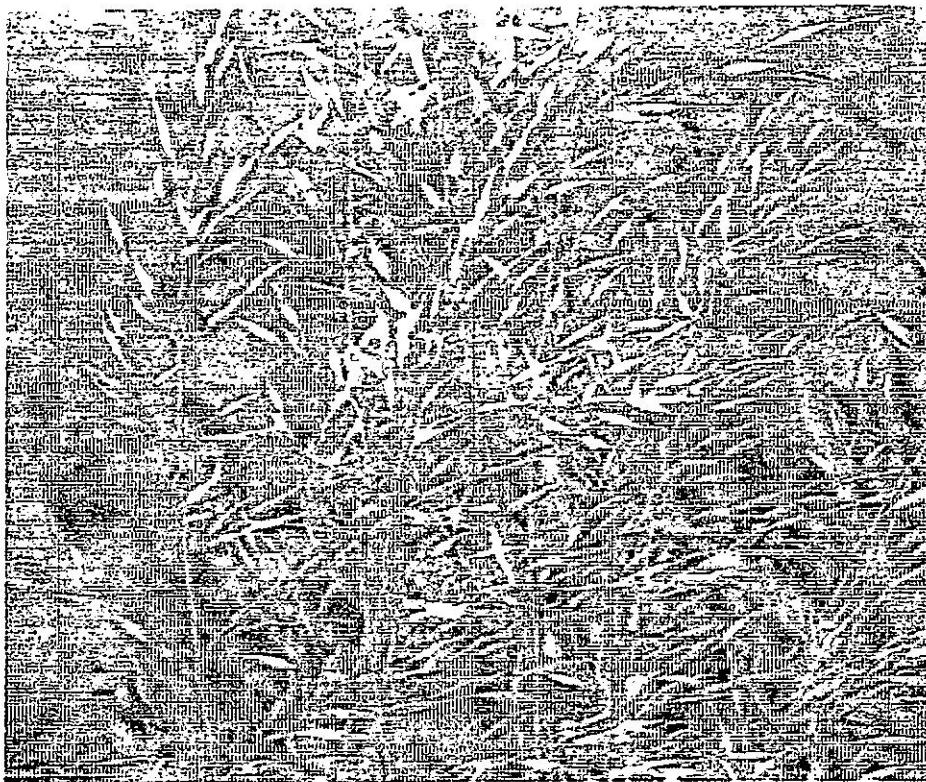
Raigras englezesc, raigras peren (*Lolium perenne*) este întâlnită pe pajiștile uscate din câmpie și podișuri joase, vând o valoare furajeră bună și productivitate bună.

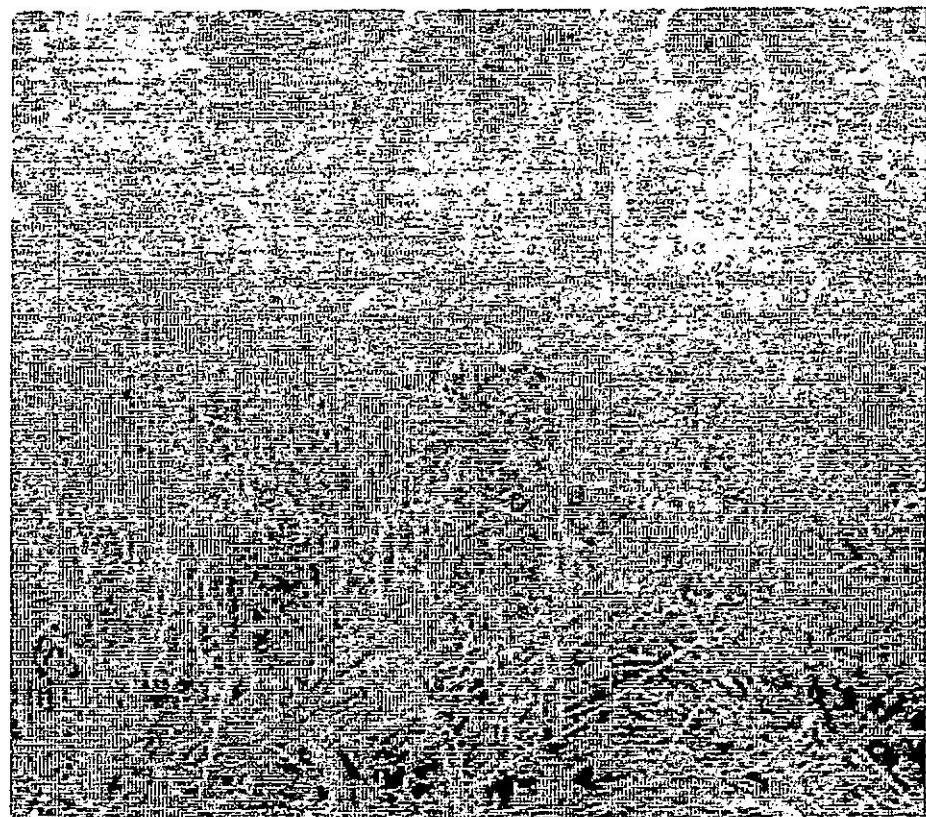
Pir gros (*Cyndom dactylon*) crește pe toate tipurile de sol, nefiind o specie pretențioasă, dar în special în luncile inundabile. Pirul are o valoare nutritivă bună și este ușor de consumat.

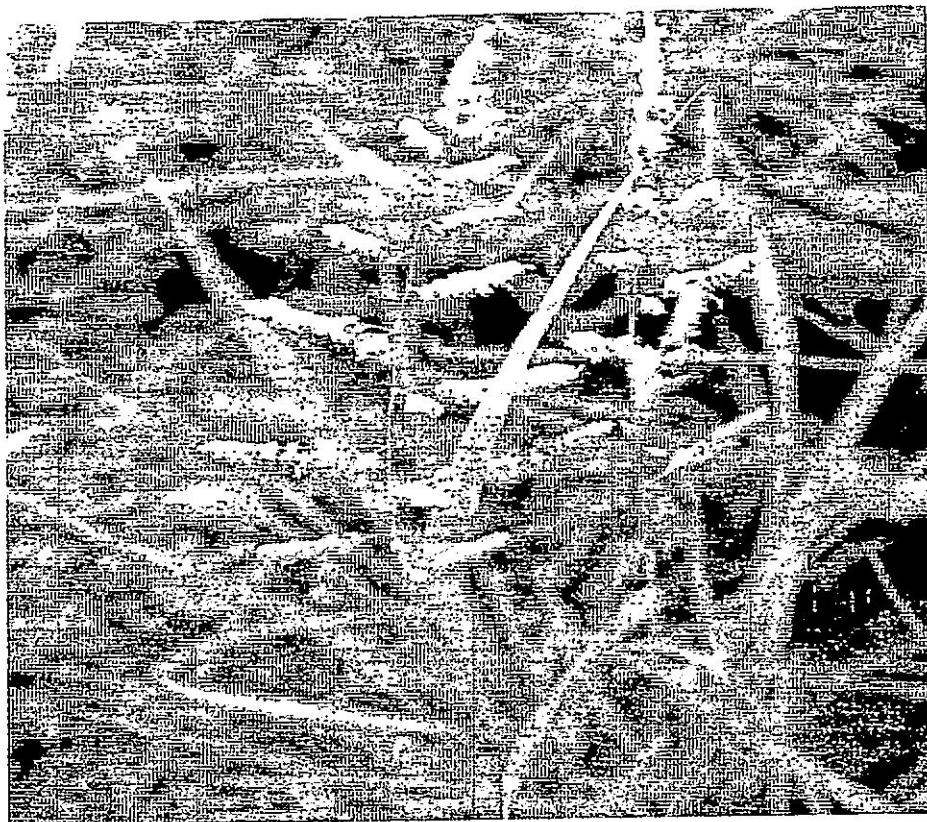
Firușă (*Poa pratensis*) este o specie bine adaptată la condițiile relativ uscate spre cele umede, regăsindu-se din pajiștile de câmpie până în cele montane. Este o graminee perenă, tipică pentru pășunat, datorită capacitatei mari de rezistență pe care o are la călcat.

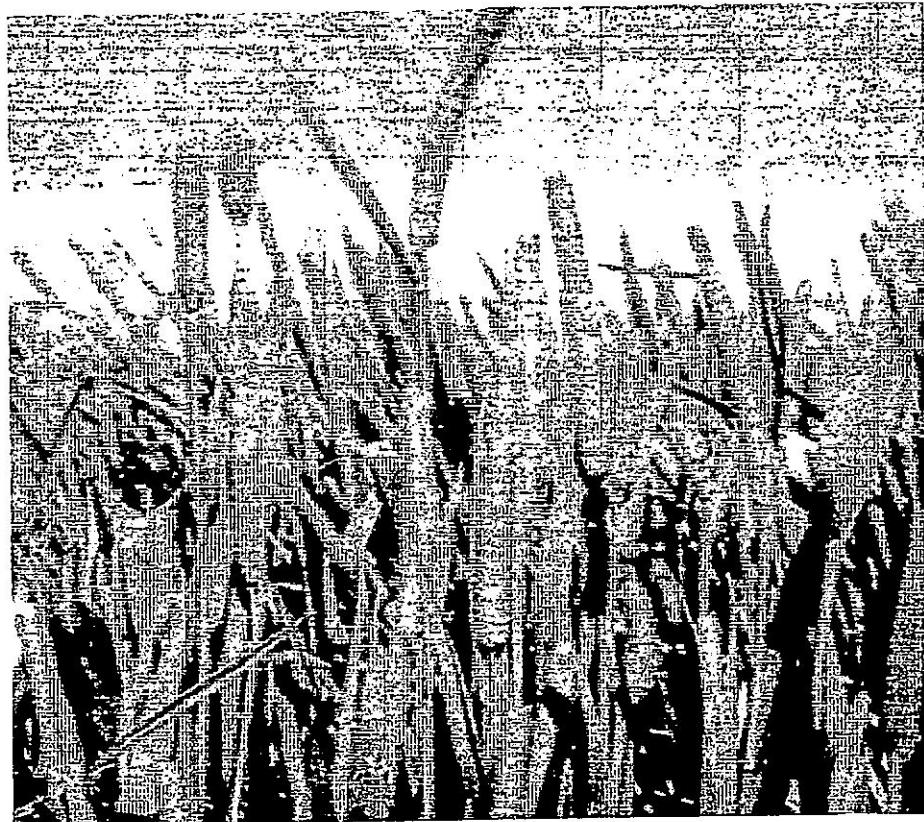
Ovăsciorul (*Arhenatherum elatius*) este o specie perenă, cu tufă rară, frecventă în pajiști, din câmpie până în zona montană. Valoarea furajeră este foarte bună și productivitatea mare.

Iarba câmpului (*Agrostis stolonifera*) este o plantă stoloniferă, frecventă pe pajiștile din zona de câmpie până în cea montană. Valoarea furajeră este bună, iar productivitatea mijlocie.

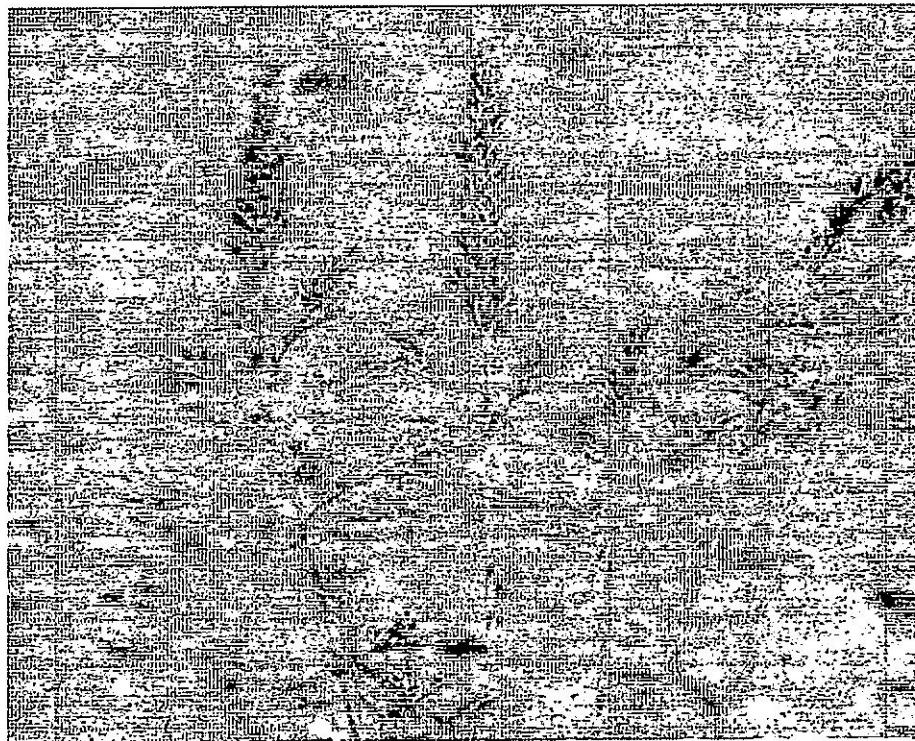

Beckmannia eruciformis (becmanie) este o plantă anuală sau poerenă ce face parte din familia Poaceae. Această plantă este întâlnită în zone cu umiditate foarte ridicată a solului, fiind utilizată ca furaj pentru animale.

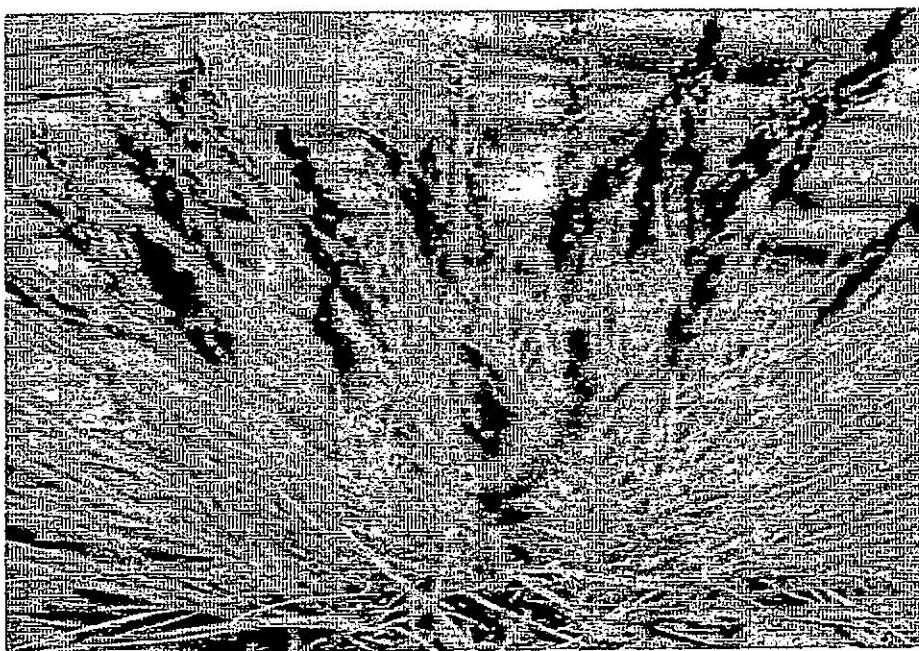

Phleum pratense (timoftică) este o plantă perenă întâlnită în cea mai mare parte a Europei, cu excepția regiunii mediteraneene. Face parte din genul Phleum format din aproximativ 15 specii de plante anuale

și perene. Este cultivată în mod obișnuit pentru hrana animalelor și, în special, ca fân pentru cai. Are un coținut ridicat de fibre, mai ales atunci când se recoltează mai târziu.

Agrostis stolonifera (moleafă) este o plantă stoloniferă. Tulpinile pot ajunge la 1 m înălțime, frunzele sunt conice, lungi iar panicul poate atinge 40 cm. Înflorește în lunile iulie și august. Este o plantă bună în furajarea animalelor

Agrostis rupestris (iarba stâncilor) plantă perenă, înaltă de 1-30 cm, cespitoasă. Tulpinile sunt strict erecte, netede. Frunzele sunt late, cele inferioare aproape filiforme, mai rar plane, mai scurte decât tulpinile, netede. Crește pe soluri nisipoase, tufărișuri scunde de Ericaceae, bolovanișuri, din etajul subalpin până în cel alpin. Este o plantă mezoxerofilă - are caracter de tranzitie între plantele

răspândite pe soluri revene până la reavănjilave. Suportă slab umbrarea, fiind răspândită în zonele reci, cu soluri foarte puternic acide și foarte slab aprovizionate cu azot.

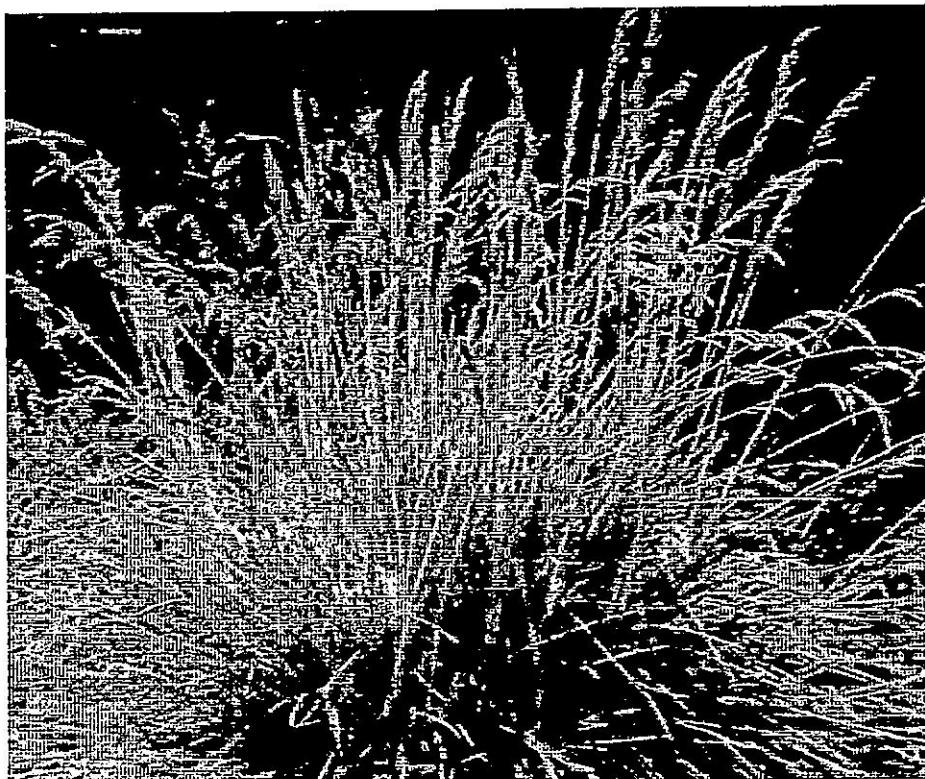
Calamagrostis arundinacea (*trestia de pădure*) este o plantă ce aparține familiei Poaceae, originară din Eurasia, China și India. Este o specie perenă, cu rizomi scurți și radicele erecte.

Crysopogon gryllus (*sadină*) este o plantă perenă din familia Poaceae, originară din Europa și Asia. Planta poate ajunge la 50-150 cm înălțime.

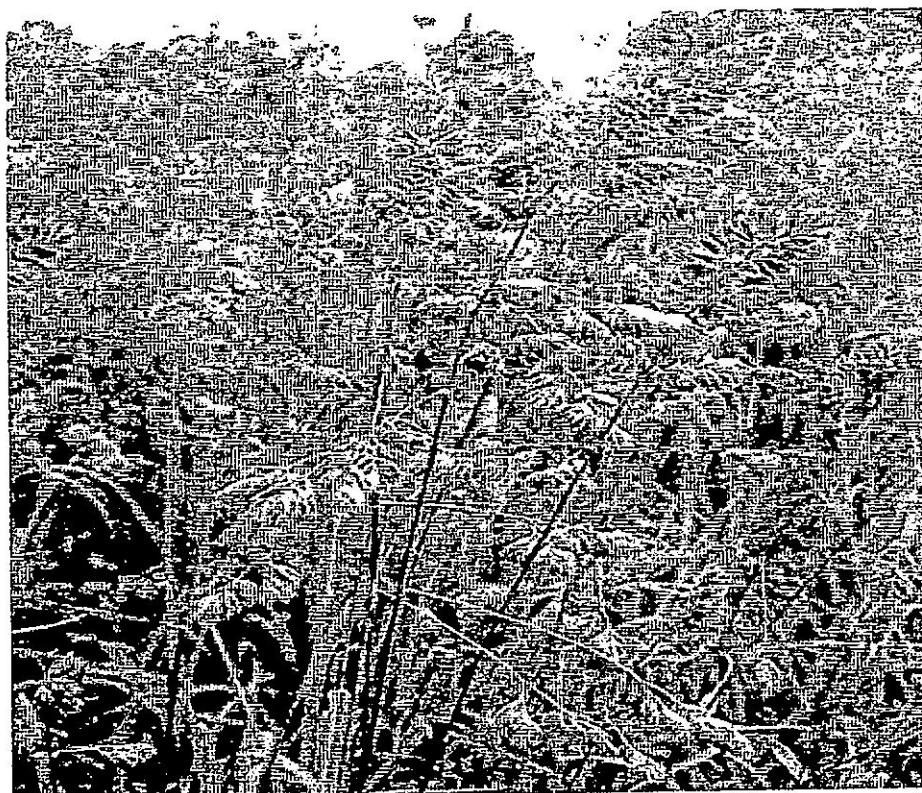
Phalaris arundinacea (*ierbăluță*) este o plantă perenă care se dezvoltă în mod obișnuit de-a lungul albiilor lacurilor și cursurilor de apă, în zone umede cu preponderență în Europa, Asia, America de Nord și Africa de Nord. În zonele cu umiditate excesivă poate fi o specie invazivă.

Deschampsia caespitosa (*târsă*) – este o plantă perenă din familia Poaceae. Este răspândită în Europa, America de Nord, America de Sud, Eurasia și Australia. Se găsește pe toate tipurile de pășune, deși preferă solul săb drenat. Se dezvoltă până la altitudini ridicate având o tulpină ce poate ajunge la 1,5 m.

Deschampsia flexuosa (păiuș de munte) - se găsește în mod natural în pajiști uscate. Este de asemenea, o componentă importantă a florei din zona pădurilor de mestecăan și stejar. Planta preferă solurile acide, evitând zonele de cretă și calcar, putându-se identifica la o altitudine de până la 1200 m.

Dactylis glomerata (golomăf) este o graminee cu tufă rară și talie mijlocie, pretențioasă la umedeală. Ottăvește bine, are productivitate mare și valoare pastorală foarte bună.

Briza media (tremurătoare) – este o plantă perenă ce aparține familiei Poaceae. Planta poate ajunge la 50-70 cm înălțime. Se recunoaște ușor datorită faptului că planta formează smocuri cu frunze verzi, netede, mișcătoare.

Festuca airoides (părușcă) – este o plantă perenă cu rizomi și radicele erecte, cu lungimi de 10-30 cm. Inflorescența este un panicul solitar. Fructul este o cariopsă cu pericarpul aderent.

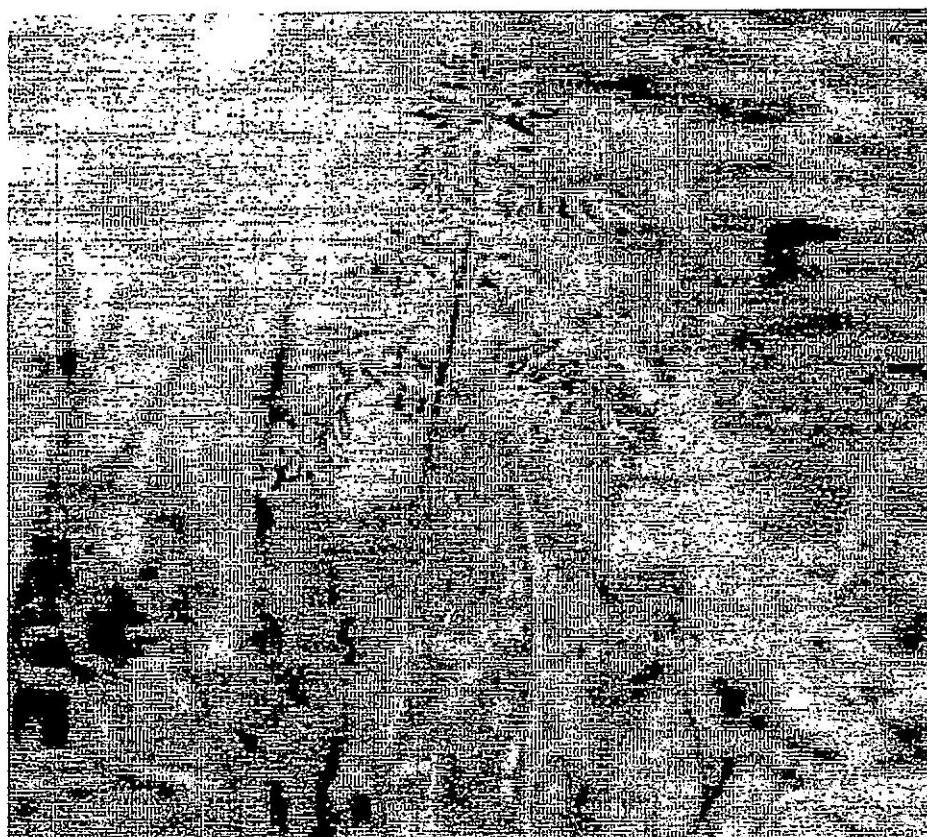
Festuca rubra (*păiuș roșu*) se regăsește în multe dintre pajiștile naturale, indiferent de tipul de sol și de condițiile de umiditate. Se răspândește printr-un sistem de rădăcini rizomatos, ceea ce îi conferă o acoperire bună a solului. Are o creștere lentă în primul an de la semănare, și nu ajunge la potențialul maxim de producție decât în al doilea și al treilea an de folosință.

Se dezvoltă bine indiferent de condiții, dar mai ales în soluri secetoase, slabe, precum și și în câmpurile supuse uzurii intense. Păiușul roșu are rezistență bună la îngheț și la secetă și se poate folosi atât pentru conservare cât și pentru pășunat. Se recomandă utilizarea acesteia pentru ameliorarea pajiștilor degradate, prin lucrări de supraînsămânțare.

Durata de rezistență în sol este de aproximativ 7 – 8 ani, iar potențialul de producție este de 2 - 4 tone/hectar într-o lună ușoară.

Bromus erectus (obsigă aristată) este o plantă perenă din familia Poaceae. Tulpinile înalte pot ajunge până la 100 cm. Este o specie moderat nitrofilă slab alcalinofilă, răspândită prin fânețe și coaste însorite, pe soluri calcaroase, sărace, uneori prin semănături și vii, din zona pădurilor de stejar (zona nemorală), până în etajul nemoral.

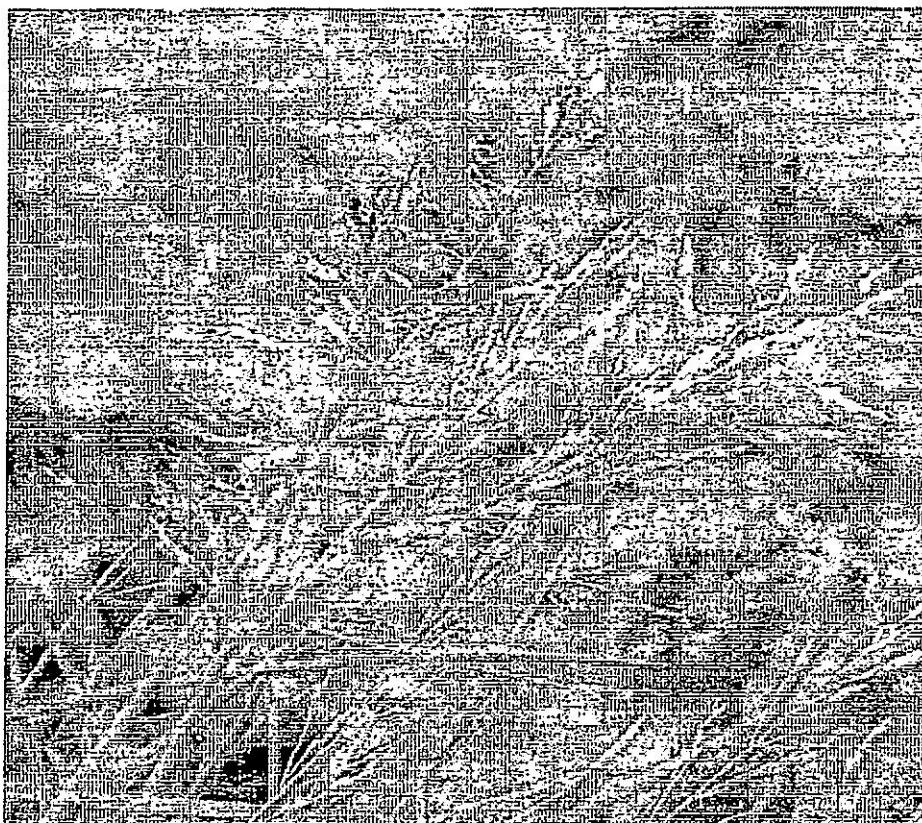
Poa alpina (firuță alpină) este o plantă perenă cu înfrățire mixtă, cu stoloni scurți, ce face parte din familia Poaceae. Are frunze liniare, late și inflorescențe cu spiculete multiflore.

Poa trivialis (*sovăr de munte*) este o plantă erbacee din familia gramineelor, cu paiul subțire și aspru, cu flori mici, verzi și cu frunze late ce se îngustează către vârf. Habitatul ei preferat este în locuri umede și adăpostite cu soluri bogate. Se pretează pentru pășunatul pe soluri grele și umede. Planta înflorește din iunie până la sfârșitul verii.

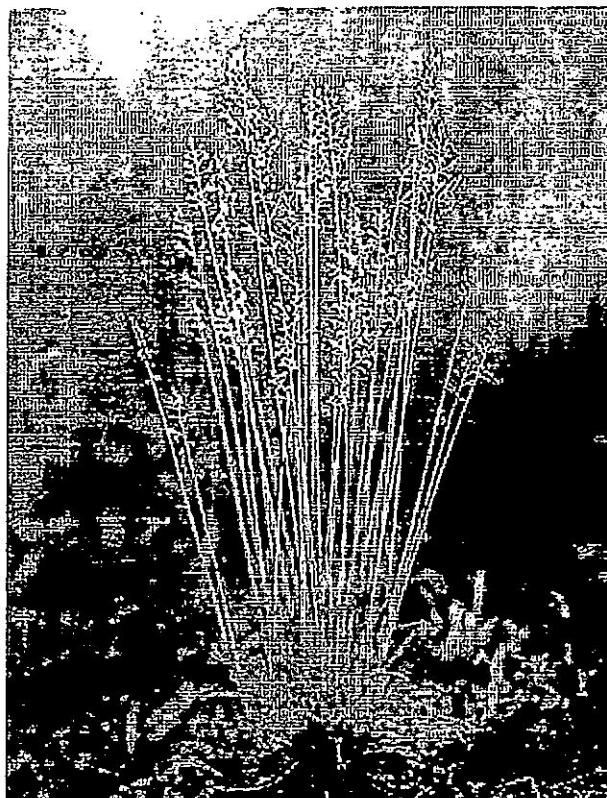

Glyceria aquatica (*rourică*) este o plantă ce face parte din familia Poaceae. Primăvara, planta Tânără are o tentă violetă, ceea ce o face foarte atractivă. Planta formează tufe puternice.

Puccinellia distans (iarbă de săratură) este o plantă perenă, originară din Europa. Se dezvoltă în zonele cu soluri umede saline. Tulpina este goală pe interior și poate ajunge la 40-60 cm.

Alte specii:

Festuca ovina (păiușul oilor) este o iarbă rezistentă la secetă, de obicei se găsește pe sol mineral sărac, bine drenat.

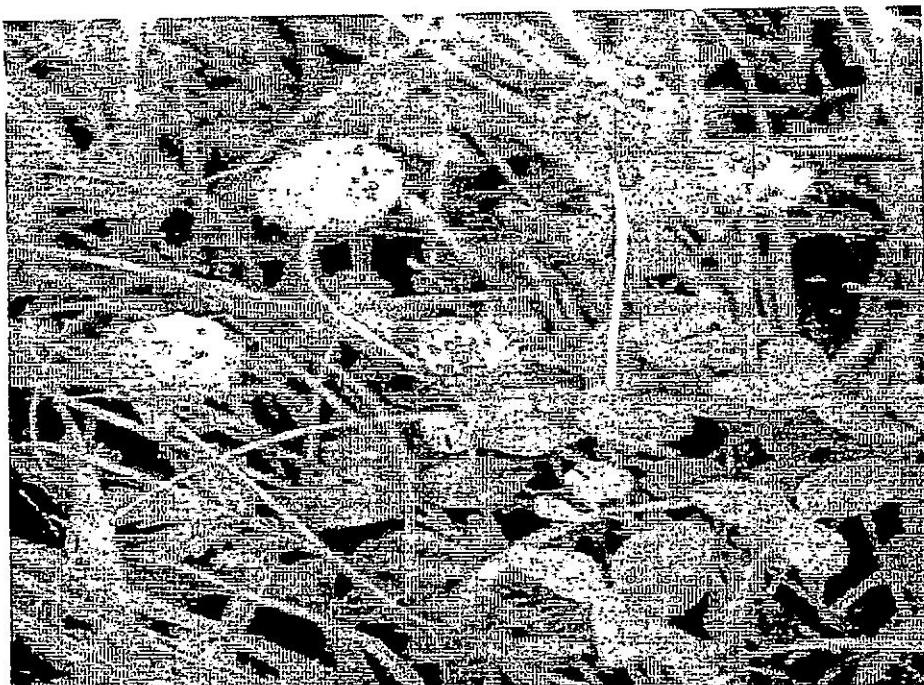
Leguminoase

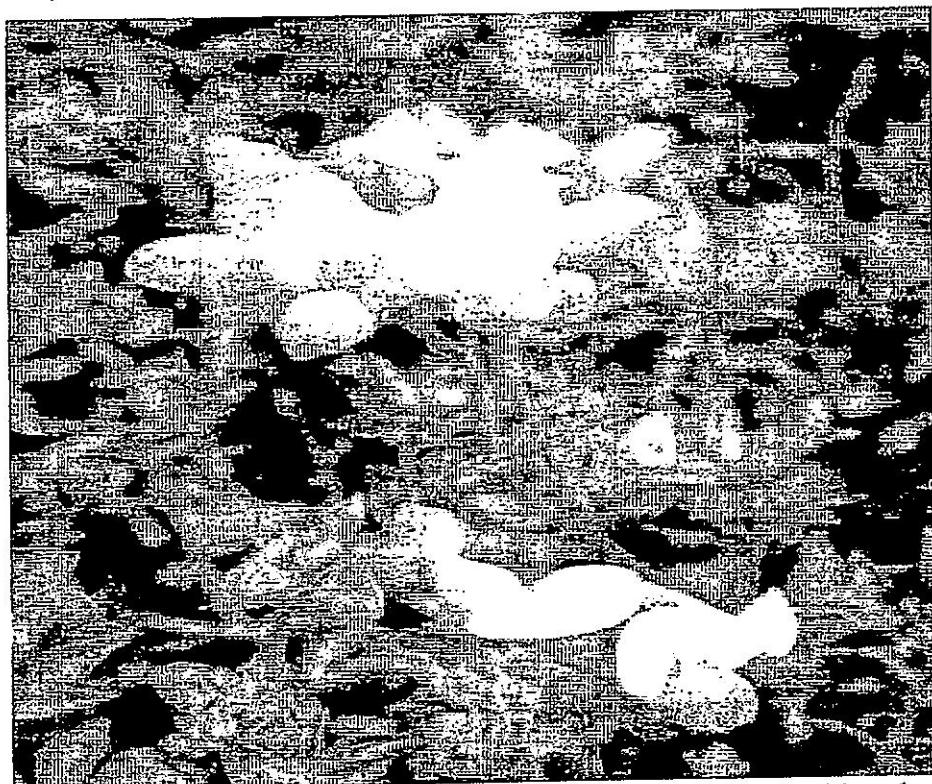
Trifoiul alb (*Trifolium repens*) este întâlnit în aproape toate asociațiile vegetale ale pașilor permanente din țara noastră, în zonele mai mult sau mai puțin umede, din regiunea de câmpie până în etajul alpin. Inflorescența este un capitol mic, globulos sau lungpedunculat, cu 60-80 de flori de culoare albă, rar rozaceae. Tulpina este tărâtoare, înrădăcinată la nodurile care ajung în contact cu solul, iar păstaia liniară, comprimată, cu 3-4 semințe. Valoarea furajeră este bună și productivitatea mare.

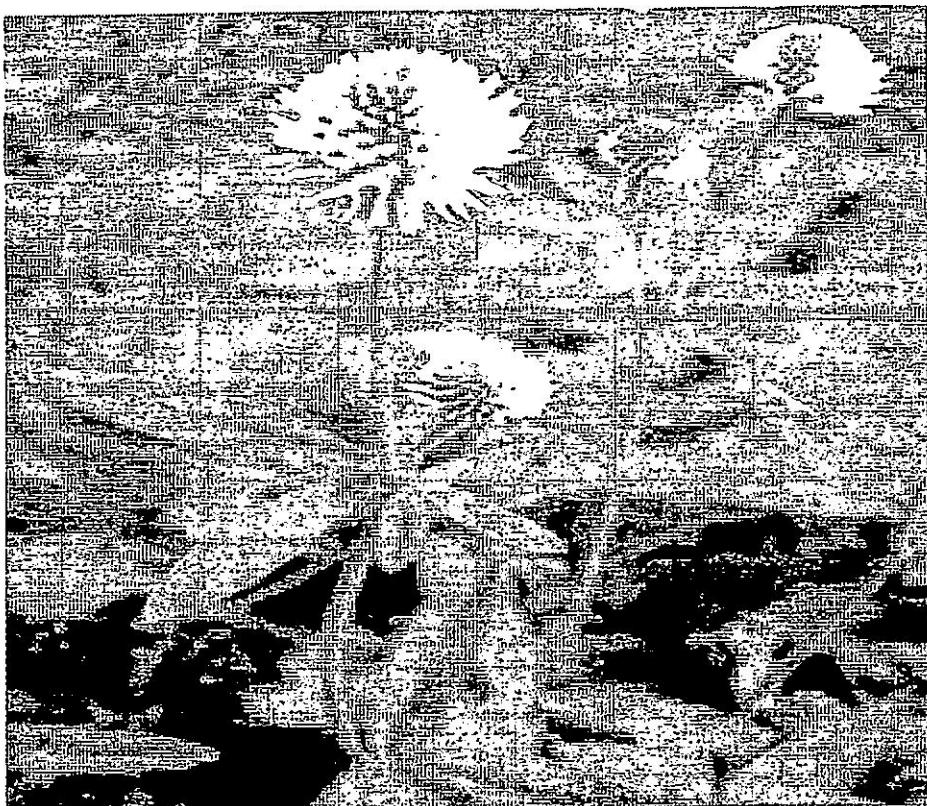
Trifoiul roșu (*Trifolium pratense*) este o leguminoasă cu tulipina simplă sau ramificată, flori albe-roz, roz sau roșietice, care devin brune după înflorire, unite câte 20-30 în capitule globuloase. Păstaia este eliptică, cu 2-4 semințe. Valoarea furajeră este bună.

Trifoi fragifer (*Trifolium fragiferum*) este o leguminoasă cu tulpina taratoare ca și trifoial alb, târâtor. La fel, frunzele și inflorescențele sunt lung peșiolate, respectiv lung pedunculate. Caliciul se umflă mai târziu, dând inflorescenței o formă globuloasă, asemănătoare cu o fragă. Este plantă perenă, comună în lunci și în locuri sărăturoase, cu valoare furajeră bună.

Lotus Corniculatus (ghizdeul) este o plantă perenă, cu sistem raticular bine dezvoltat și profund, tulpini fistuoase, de 15- 40 cm înălțime. Frunzele sunt pentafoliate, cu foliole scurt peșiolate, obovate sau lanceolate, glabre sau slab păroase. Florile sunt galbene, portocalii sau roșiatice, dispuse în umbeli lung pedunculate. Fructul este o păstaie cilindrică, polispermă, cu semințe mici, globuloase, de culoare brun-roșcat.

Trifolium montanum (*trifoi montan*), este o specie perenă cu tulpina erectoră, simplă sau ramificată mai ales la bază, glabră, numai pe internodiile superioare alipit păroasă. Este răspândită pe soluri foarte slab sau slab aprovizionate cu azot.

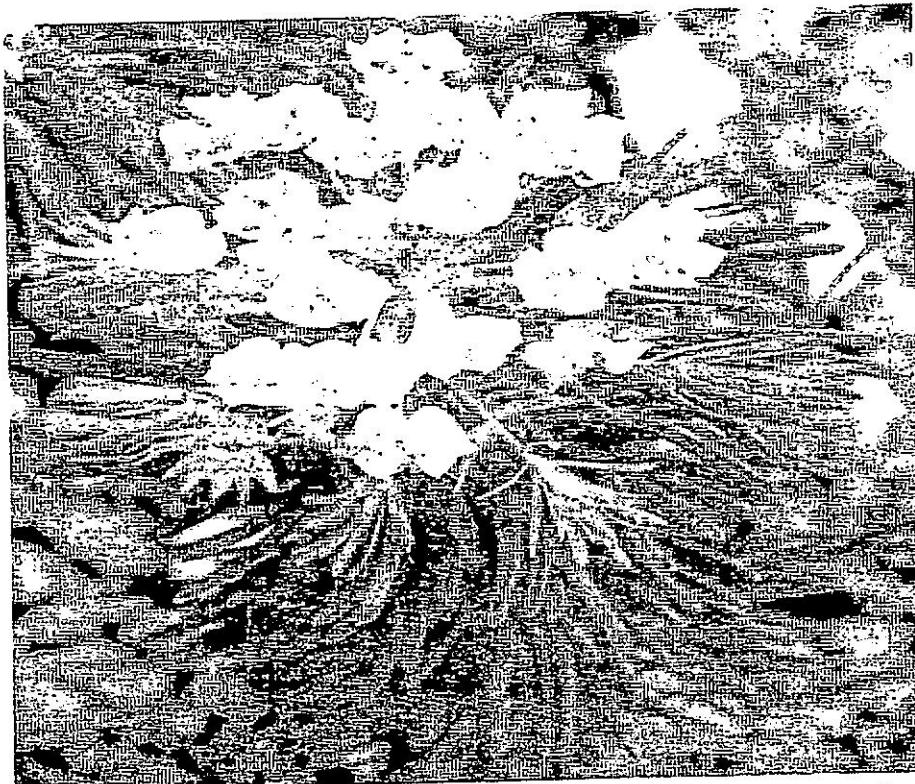
Trifolium campestre (*trifoi galben*) este o plantă erbacee cu frunze trifoliolate, cu stipelele adnate pe petioluri, iar florile sunt grupate în inflorescențe mici galbene. Păstăile sunt mici, cu puține semințe și sunt închise în calicu.

Onobrychis viciifolia (sparcetă) este o plantă leguminoasă deosebit de valoioasă. Furajul obținut din sparcetă are o valoare nutritivă ridicată exprimată printr-un raport energo-proteic echilibrat, fapt ce determină o consumabilitate integrală a acestuia și în faze mai avansate de vegetație. De o reală importanță este faptul că în stare verde, animalele o pot consuma neavând riscul de a se produce meteorizații cum este în cazul lucernei. Sparceta, având calități superioare furajere, este în același timp o excelentă plantă meliferă.

Vicia cracca (măzăriche) este o leguminoasă cu frunze perechi agățătoare, terminată cu un cârcel, cu flori roșii, galbene sau violete.

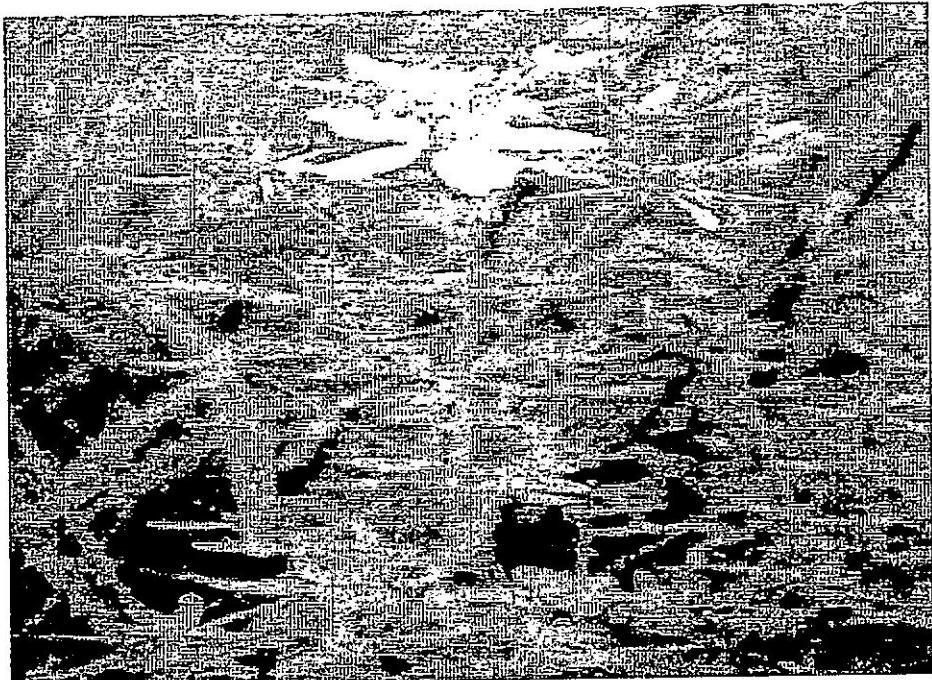
Euphorbia cyparissias (laptele câinelui) este o plantă care se întâlnește pe pajiștile de deal uscate. Planta poate produce deregări ale sistemului nervos și aparatului digestiv, la toate speciile de animale.

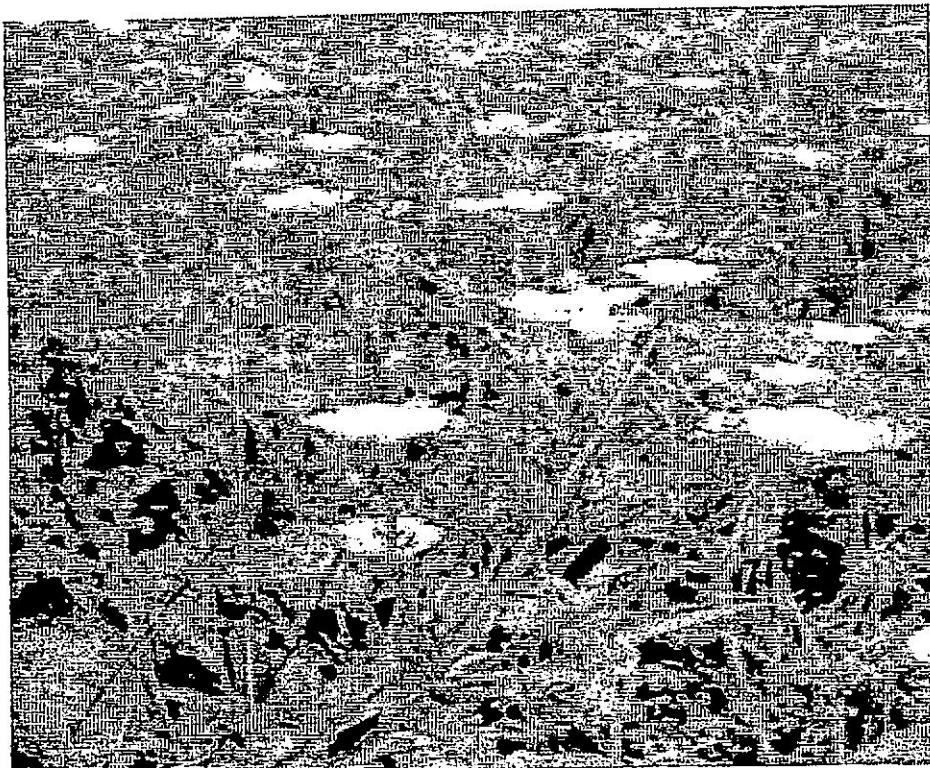
Origanum vulgare (sovârv) plantă erbacee, perenă în flora spontană din sudul Eurasiei, dar anuală când este cultivată în nordul continentului, unde nu rezistă climei friguroase. Aparține familiei *Lamiaceae*, fiind înrudit cu menta și măghiranul. Poate crește până la 80 cm, cu frunze verde-măsliniu ca niște vîrfuri de săgeată, așezate simetric și flori micuțe roz-violacee, adunate în bucheți ramificate în vîrful tulpinii. Planta este originară din zonele sudice ale Eurasiei – Mediterana și Caucaz. Preferă zonele calde, relativ aride, dar se adaptează cu succes în alte medii temperate.

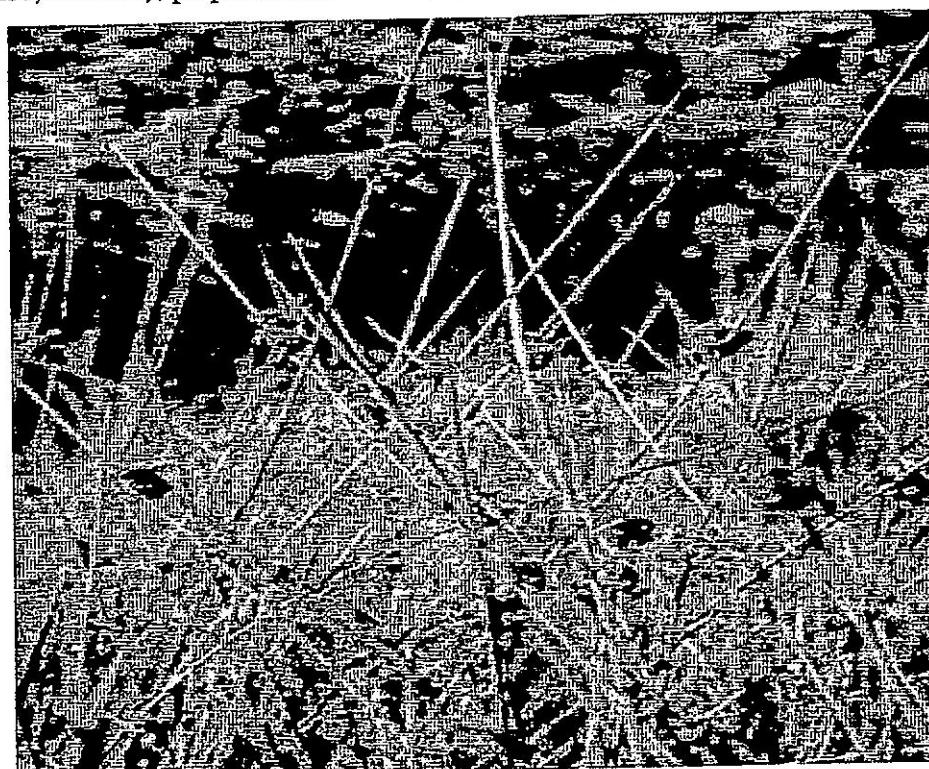
Tymus montanus (*cimrișor*) este o plantă perenă, nativă din zona Mării Mediterane. Crește pe dealuri, coline, pajiști, în locuri mai gru accesibile precum stâncăriile. Tulpina nu depășește 10-30 cm înălțime. Are tendință să formeze covoare. Frunzele sale sunt mici, liniare, eliptic-ovate sau rotunjite, nedințate.

Hypericum perforatum (*pojarniță*) este o plantă erbacee, perenă, cu tulpină dreaptă, ramificată în partea superioară, ușor lemnosă în partea de jos, prevăzută de-a lungul ei cu două muchii, glabră și înaltă până la 1 m. Frunzele, dispuse opus, sunt sesile, oval-eliptice, glabre și conțin numeroase pungi secretoare, dând impresia că prezintă puncte translucide (când sunt examineate prin transparență), de unde și denumirea de "perforatum" dată acestei specii. Înflorește din iunie până în septembrie. Fructul este o capsulă ovală.

Ranunculus acer (*picioară cocoșului*) este o specie erbacee, anuală sau bienală, foarte comună în zonele umede din pajiștile montane, în locurile mlăștinoase și pe malurile apelor. Planta are o tulpină erectoră de 20 – 25 cm. Tulpina are la bază rădăcini culcate. Înrădăcinarea se face la noduri. Frunzele, mai ales cele de la baza plantei, sunt trifidate cu un petiol lung. Florile sunt galbene (sepale răsfirate, întinse, lânoase), pe pedunculi brăzdați și înfloresc primăvara - toamna.

Juncus conglomeratus (*pipirig*) este frecvent la marginea lacurilor, bălților sau terenurilor mlăștinoase, chiar în cele ușor sărate. Este o plantă perenă, având în pământ un rizom cu îngroșări tuberculiforme. Tulpina este trimuhiată și foliată. Frunzele sunt lungi, liniare.

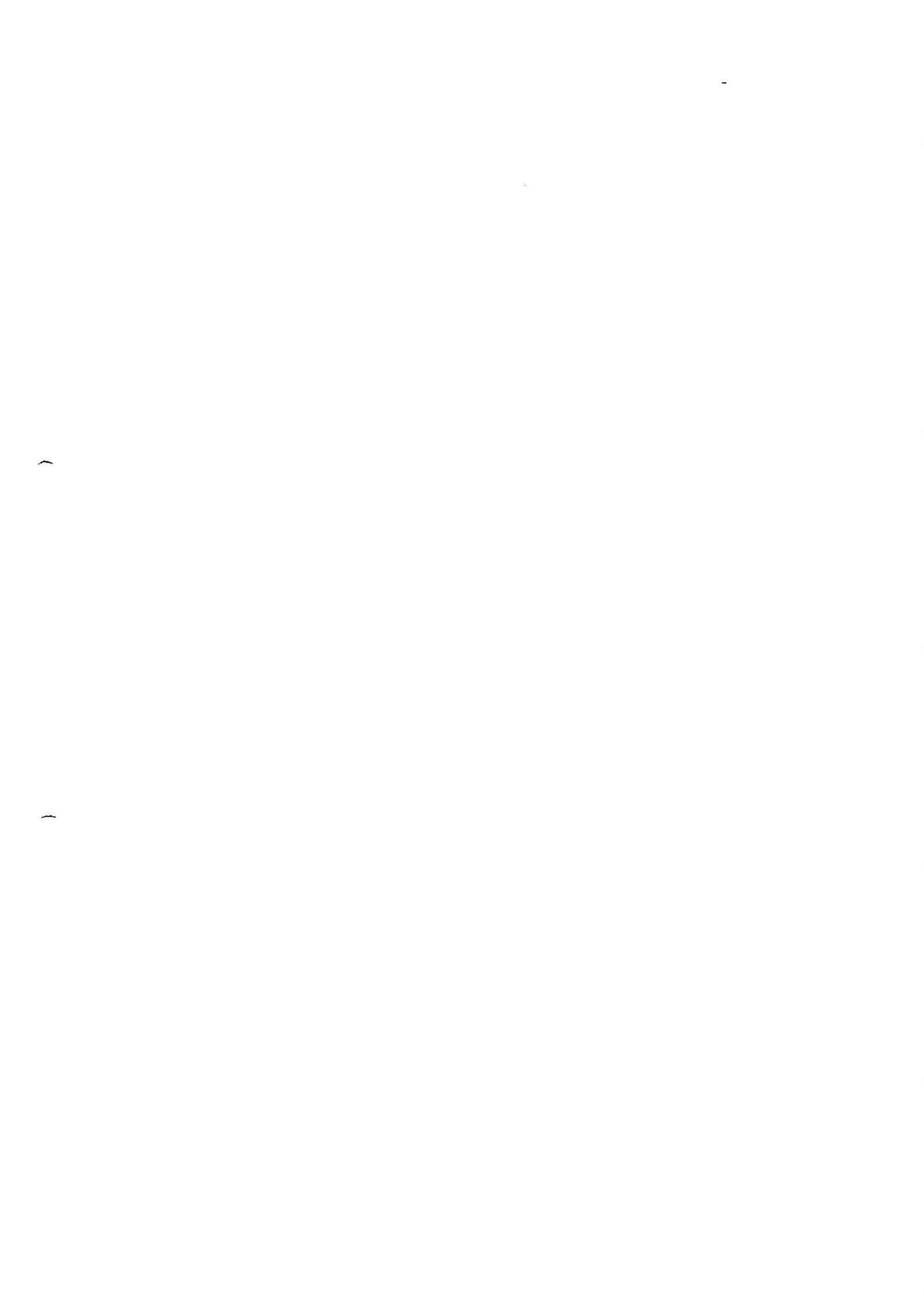
Ciumărea (*Galega officinalis*) este o plantă din flora spontană din Europa și Asia. În România poate fi întâlnită în zonele de câmpie și deal. Crește sub formă de arbust, ce poate ajunge la 1,5 m înălțime. Frunzele emană un miros neplăcut de burduf de capră atunci când sunt zdrobite. Frunzele sunt alcătuite din 6-8 perechi de foliole ovale, ascuțite la vârf, de un verde strălucitor. Florile cresc în inflorescențe în varful tulpinilor, au forma de fluture și sunt albe sau roz. Înfloresc din iulie până în septembrie. Semințele se dezvoltă în păstăi lungi, care atunci când se coc se răsucesc eliberându-le.

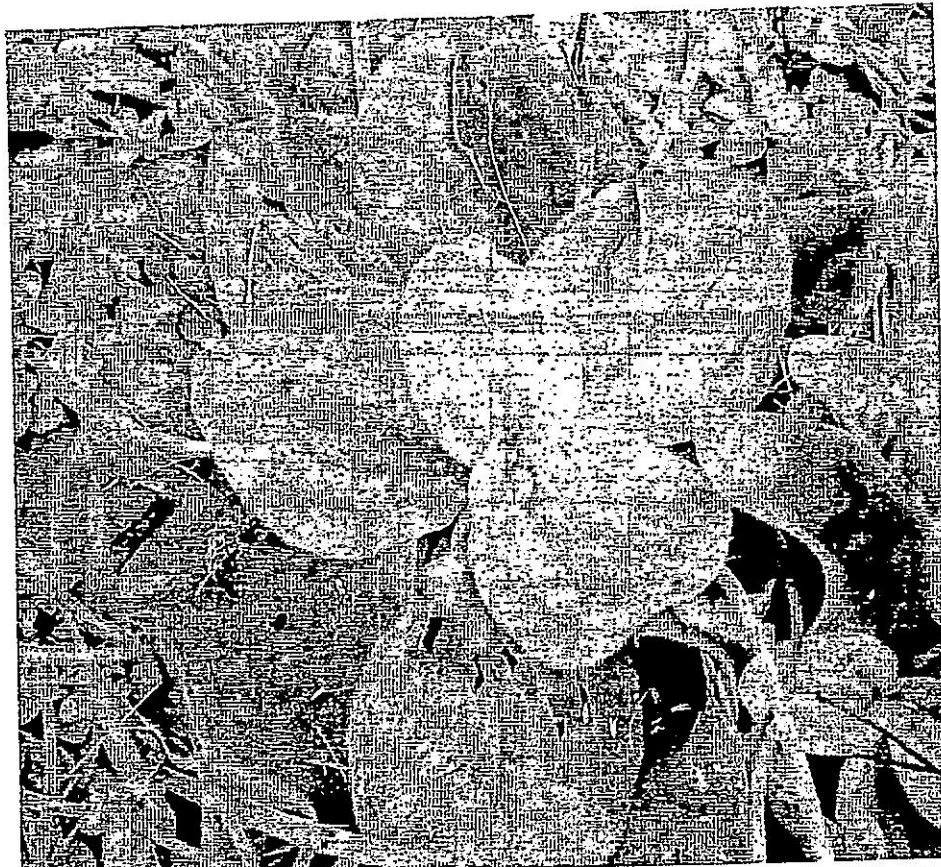
Specii din alte familii botanice, identificate și consumate de animale.

Pe lângă graminee și leguminoase, care formează baza floristică a oricărei pajiști, în asociațiile vegetale ale acestora, își fac loc și alte specii, aparținând diverselor familii botanice, specii care sunt bine consumate atât în stare verde, cât și sub formă de fân, cunoscute sub denumirea de specii diverse sau buruieni de pajiști. Proporția mai mare sau mai mică a prezenței acestora în ecosistemul pajiștilor, indică starea de degradare a acestora și, implicit, necesitatea aplicării unor lucrări de ameliorare.

Cele mai recente clasificări ale plantelor :

- a. plante consumate de animale;
- b. plante neconsumate (buruieni de balast);
- c. plante dăunătoare vegetației pajiștilor;
- d. plante care depreciază produsele animaliere;
- e. plante toxice.

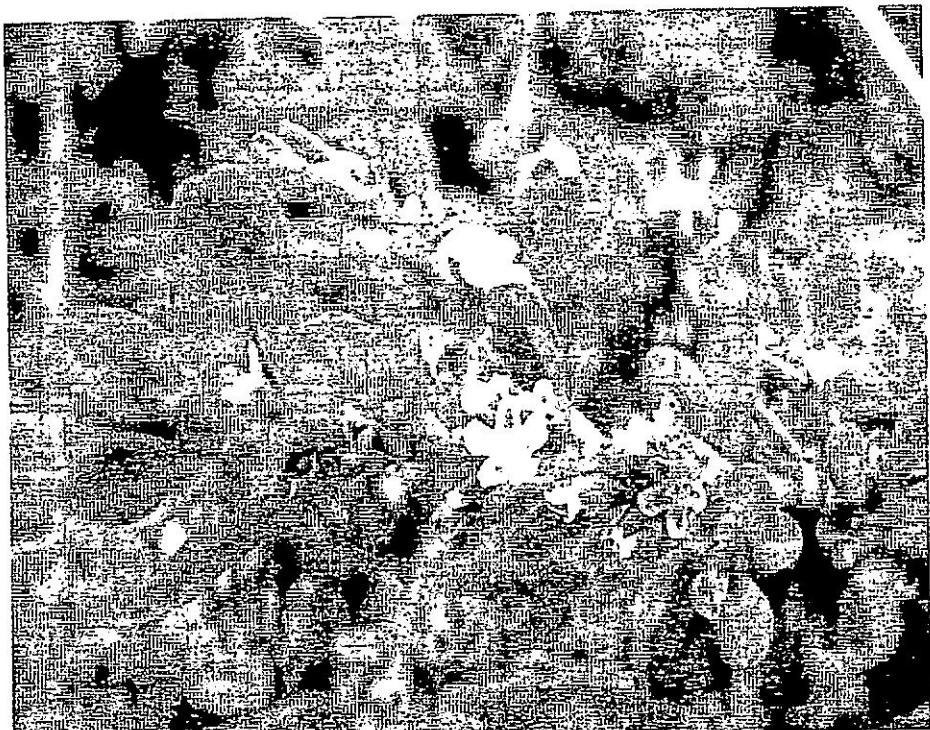

Pätlagina (*Plantago media*) bine consumată pe pășune. Este foarte răspândită, vegetând și în locuri bătătorite în care alte specii nu cresc. Crește pe marginea drumurilor, în buruienișuri, în pășuni, culturi, de la câmpie până în zona alpină.

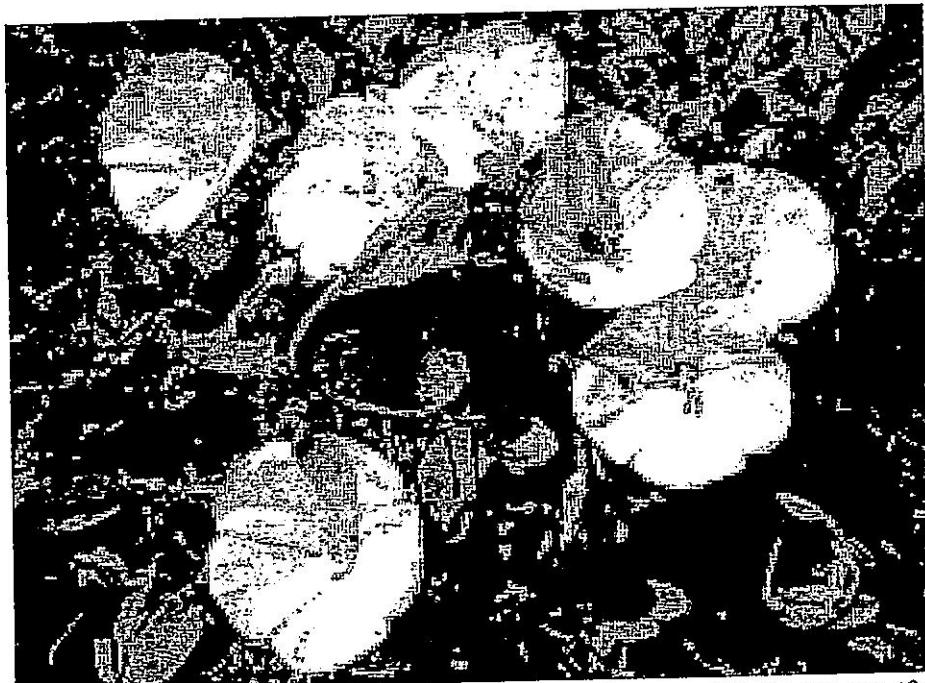
Pätlagina îngustă (*Plantago lanceolata*) bine consumată de bovine și ovine, având un conținut ridicat în substanțe nutritive și, mai ales, de proteine.

Troscotul comun (*Poligonum aviculare*) are un conținut ridicat în substanțe nutritive și proteine. Este consumat bine pe pășune de către oi și porci.

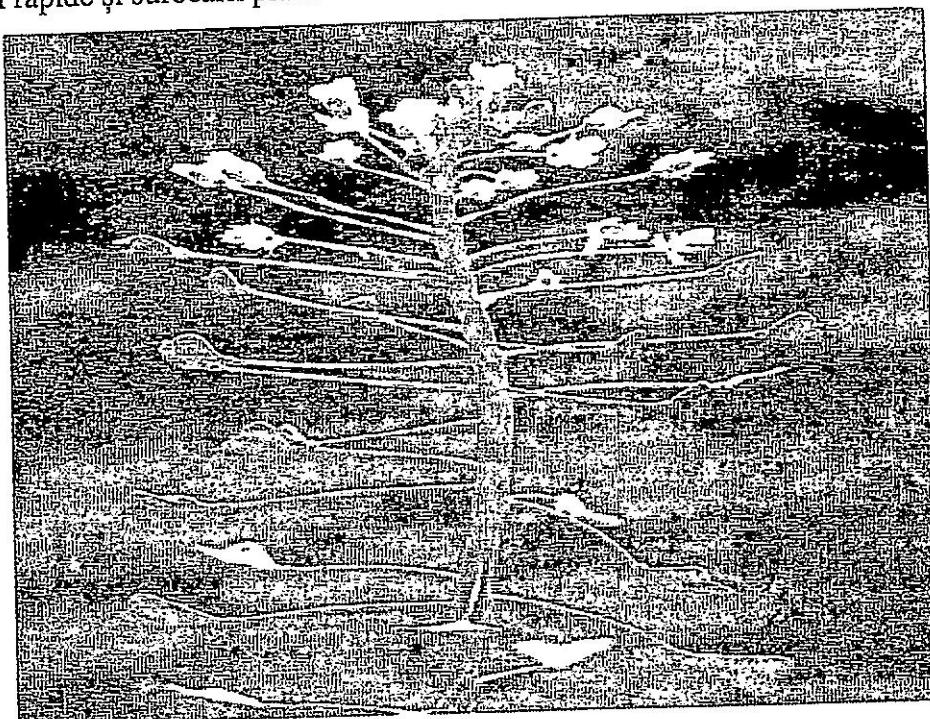
Plante neconsumate sau slab consumate de animale (buruieni de balast)

În această categorie de plante care se asociază vegetației pajistilor intră un număr foarte mare de specii, dintre care:

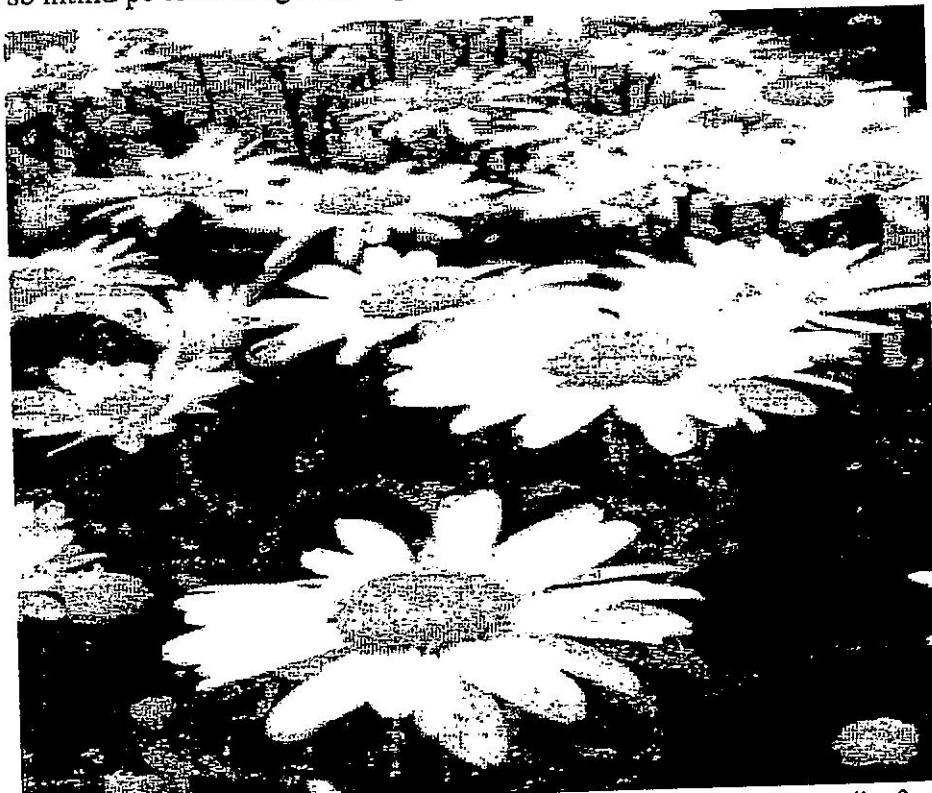

Volbură (*Convolvulus arvensis*) - este o plantă perenă, erbacee, cățărătoare sau târâtoare, care poate crește până la 2 m. Frunzele sunt dispuse în spirală, de formă variată, lungi de 2–5 cm, cu un peștiol de 1–3 cm. Florile au formă de trompetă, cu diametrul de 1-2,5 cm, albe sau roz pal, cu cinci dungi

radiale mai închise la culoare. Deși produce flori atractive, deseori este considerată a fi o buruiană din cauza creșterii rapide și sufocării plantelor cultivate.

Traista ciobanului (*Capsella bursa-pastoris*) crește în grădini, pe câmp, pajisti, acolo unde solul nu este foarte uscat și există suficient soare. Este o plantă de dimensiuni mici, de până la 20 cm înălțime. Ramurile fine se întind pe toată lungimea tulpinii. Frunzele bazale sunt lanceolate și dințate.

Margareta (*Chrysanteum leucanthemum*) este o plantă perenă, răspândită pe pajiste, cu tulipina ierboasă, care poate atinge o înălțime între 30 – 60 cm. Are o tulpină neramificată, care prezintă pe secțiunea transversală muchii. Frunzele sunt lobate dințat, și nu sunt aşezate perechi pe

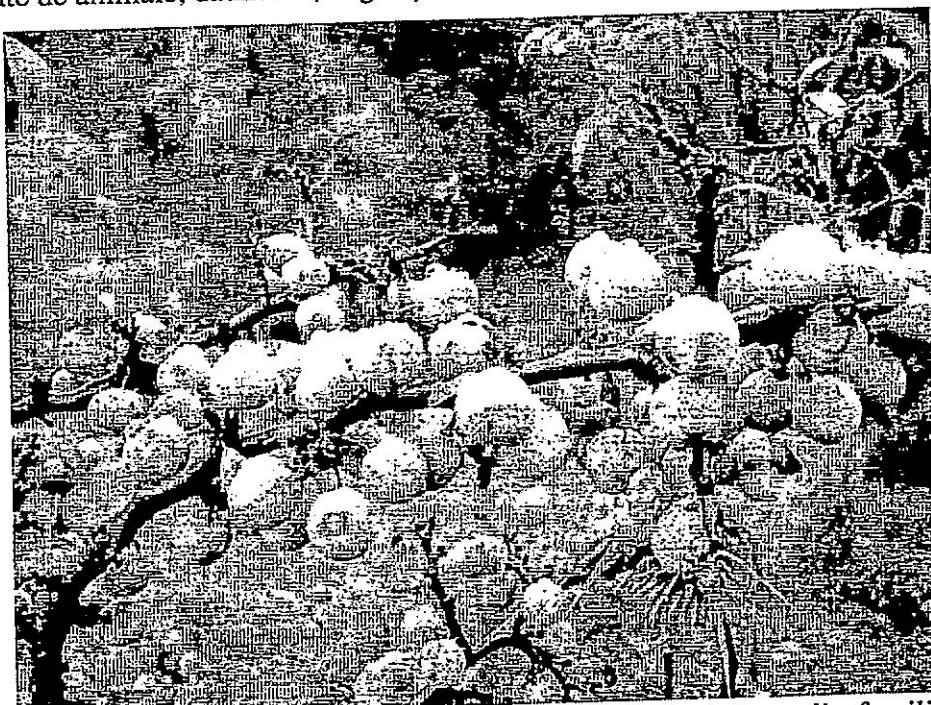
tulpină. Petalele sunt albe, aşezate pe un singur rând. Florile, mai ales când încep să vestejească, au un miros neplăcut.

Coada calului (*Equisetum arvense*) este o specie de plantă erbacee, erectă, perenă (prin rizomul orizontal articulat, adesea tuberculat). Coada-calului este cunoscută și folosită încă din antichitate în medicina tradițională ca și sursă de acid salicilic (substanță activă conținută în Aspirina modernă).

Plante dăunătoare vegetației pajiștilor

În această categorie sunt încadrate o serie de specii ierboase sau lemnoase care, pe lângă faptul că nu sunt consumate de animale, dăunează, vegetației comune a pajiștilor.

Porumbarul (*Prunus spinosa*) este un arbust sălbatic, înalt de 1–3 m, din familia rozaceelor (Rosaceae), cu ramuri spinoase, cu flori albe și cu fructe sferice de culoare neagră-vineție. Ea

putând fi găsită frecvent la lizierea pădurilor, pe marginea drumurilor, pe terenuri cultivate și în regiunile calcaroase.

Măceșul (*Rosa canina*) este o specie de plantă nativă în Europa, nord-vestul Africii și în vestul Asiei. Este un arbust cu frunze căzătoare, cu o înălțime care variază între 1 și 5 metri. Tulpina este acoperită de țepi mici, ascuțiți, sub formă de cârlig. Frunzele sunt penate, cu 5-7 frunzulițe. Florile sunt de obicei roz pal, dar există și plante cu flori albe sau roz închis. Au un diametru de 4-6 cm și sunt formate din cinci petale. Fructul, numit măceașă, are o formă elipsoidă și este roșu sau portocaliu închis.

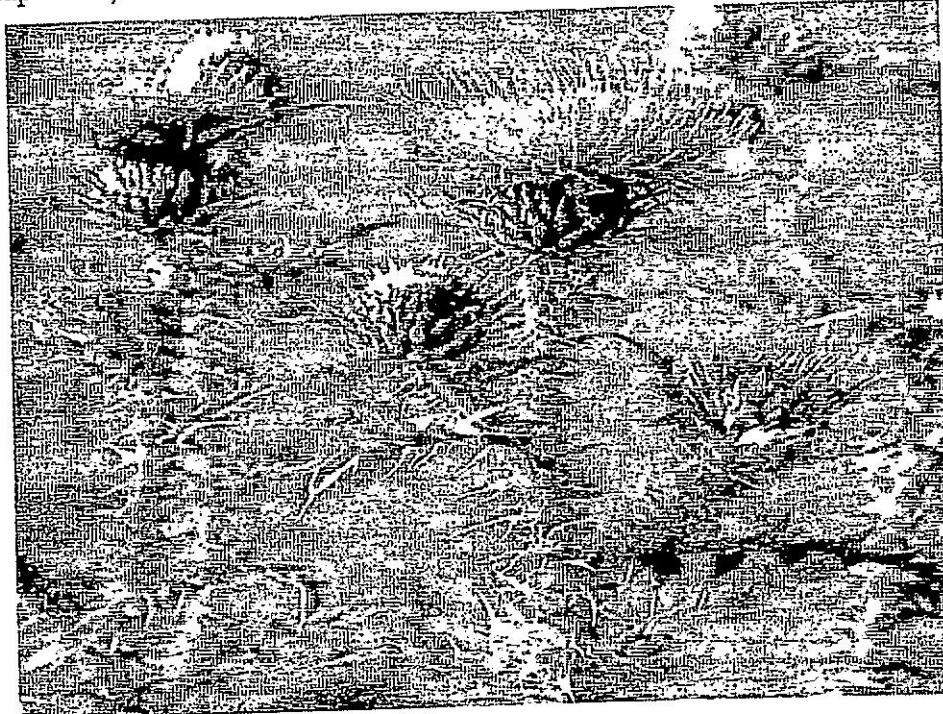

Fragaria vesca (fragi) este o specie cu un areal mare de răspândire, cuprindând Europa, Nordul Africii, America de Nord și de Sud. Plantă mezotermofită, helio-sciadofită eutrofă care crește

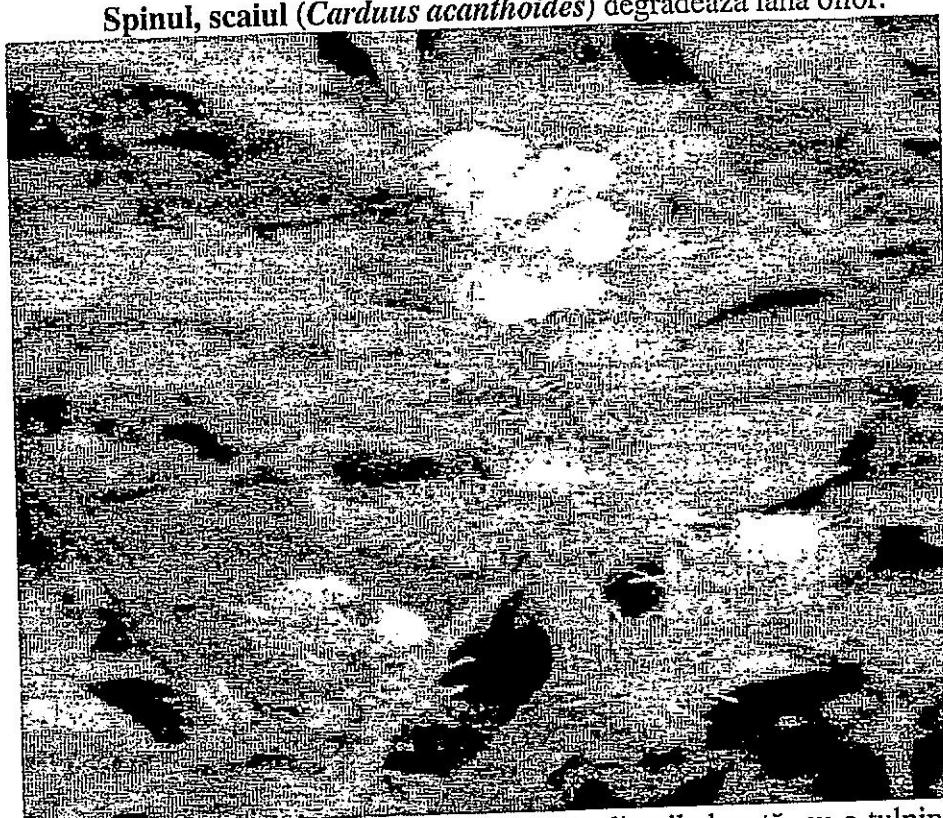
îndeosebi în zona pădurilor de stejar - etajul molidului, la marginea pădurii, în ochiuri de pădure, poieni și fânețe recente.

Plante care depreciază produsele animaliere

Deprecierea lăptelui și a lânii este produsă în urma consumării următoarelor specii:

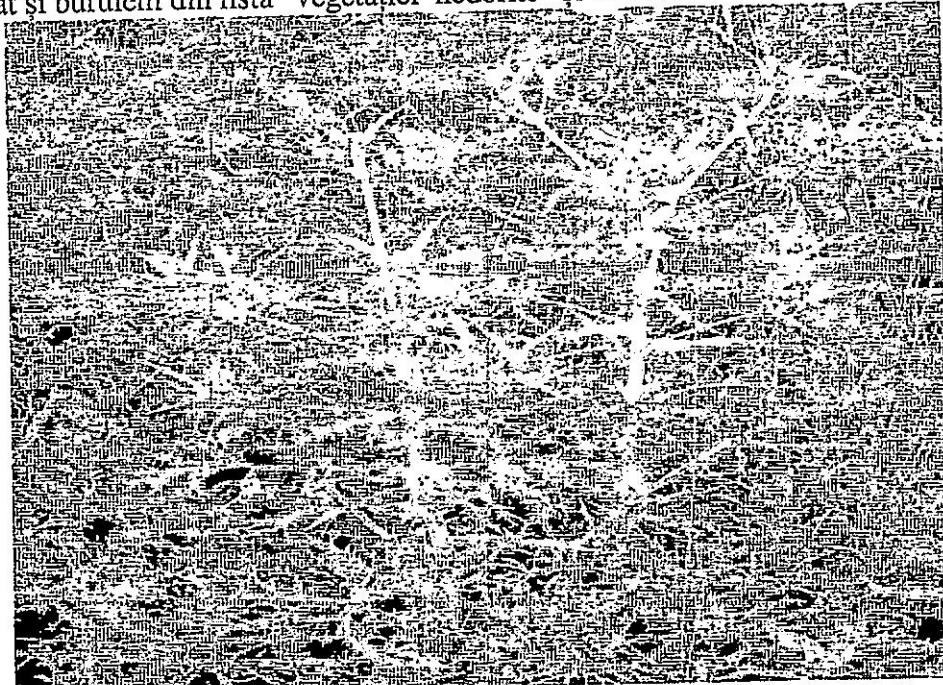

Spinul, scaiul (*Carduus acanthoides*) degradează lâna oilor.

Cornătelul (*Xanthium strumarium*) este o plantă anuală dicotiledonată, cu o tulpină viguroasă, ramificată și o înălțime cuprinsă între 50-100 cm. Planta este toxică, fructele au o formă de arici ce se agăță foarte ușor de blana oilor.

Am identificat și buruieni din lista “vegetatiei nedorite” și anume:

Eryngium campestre (*scaiu dracului, rostogol*). Această buruiană nu este consumată de către animale. Mai mult, datorită țepilor, animalele nu pot paște nici iarba din imediata apropiere. Planta trebuie distrusă cu sapa sau prin stropire cu erbicide. Dacă plantele au ajuns la maturitate, trebuie arse, în acest fel distrugându-se și semințele. Planta trebuie distrusă în faza de rozetă, înainte de a emite tulpini, prin stropire cu erbicide, sau cu sapa, prin tăiere sub colet pentru a nu regenera.

Am descris aici tipurile de plante întâlnite pe suprafețele de pășune din **UAT TELEGA**, cu mențiunea că procentul de leguminoase identificat este peste 10 %, producția medie pe ha cuprinsă între 5,0 și 8,0 to/ha, care se reduce cu 10 - 15 % plante neconsumate.

Conform acestei prezentări generale, păsunile din **UAT TELEGA**, se încadrează în categoria ZONEI NEMORALE. Terenurile pe care se regăsesc păsunile din **UAT TELEGA** sunt terenuri inclinate cu panta de peste 10%, la altitudinea de peste 350 m. Clima se caracterizează printr-un regim de precipitații bogat de 800-1200 mm anual, temperatura înregistrând valori maxime vara și minime iarna.

4.3. Tipuri de pajisă

Pajiști zonale premontane și montane

Pajiștile de *Agrostis capillaris* (*iarba câmpului*)

Răspândire și ecologie. Pajiștile de *Agrostis capillaris* (*Agrostis tenuis*) ocupă cele mai mari suprafețe în zona de deal și montană inferioară, începând de la altitudinea de 200-300 m până la peste 1200 m, din subzona stejarilor și gorunului, până în subetajul fagului și al amestecurilor de fag cu răshinoase.

În teritoriu se disting pajiști de *Agrostis capillaris* de productivitate bună, pe terenuri

plane sau ușor înclinate cu soluri mai bogate și, pajiști cu productivitate mijlocie pe terenuri cu înclinație mare și expoziții însorite, pe soluri mai sărace acide.

Solurile de sub pajiștile de iarba vântului sunt brune argiloiluviale, brune luvice, luvisoluri albice, brune eumezobazice cu reacție slab acidă până la neutre pentru pajiștile mai bune și puternic acide pentru cele de productivitate mijlocie.

Agrostis capillaris este o graminee valoroasă din punct de vedere furajer, cu grad ridicat de consumabilitate.

Vegetația are în componență numeroase specii cu valoare furajeră ridicată, dar și specii nevalorioase, dăunătoare și toxice. Adesea aceste pajiști sunt invadate și de vegetație lemnosă dăunătoare ca păducelul (*Crataegus monogyna*), porumbarul (*Prunus spinosa*), măceșul (*Rosa canina*), în zone mai uscate și alunul (*Corylus avellana*), carpenușul (*Carpinus betulus*), (*Betula pendula*) în zone mai umede.mesteacănul.

Valoarea pastorală a pajiștilor de *Agrostis capillaris* este bună, ajungând la o producție de 10-15 t/ha MV și o capacitate de pășunat de 1,0-1,2 UVM/ha.

A doua categorie de pajiști de acest tip, cu productivitate mijlocie, are o valoare pastorală mijlocie cu 5,0-7,5 t/ha MV și o capacitate de pășunat de 0,5-0,8 UVM/ha.

Pajiștile de *Festuca rubra* (păiuș roșu)

Răspândire și ecologie. Arealul fitogeografic al pajiștilor de *Festuca rubra*, corespunde etajului pădurilor de molid (*Picea abies*), cunoscut și sub denumirea de etajul boreal, care atinge altitudinea de 1800 m în Carpații Meridionali și Occidentali și 1600 m în nordul Carpaților Orientali. La limita inferioară, pajiștile de *Festuca rubra* se întrepătrund cu cele de *Agrostis capillaris* coborând în unele situații până în etajul nemoral la 700-800 m, altitudine.

Vegetația pajiștilor de *Festuca rubra*, datorită pășunatului abuziv și a scăderii fertilității solului este invadată pe suprafețe apreciabile de specia nevalorioasă *Nardus stricta* (părul porcului, țepoșică). Pe soluri sărace, compacte se instalează *Deschampsia caespitosa* (târsa), care este o graminee cu valoare furajeră foarte scăzută. Pe suprafețele supratârlite apar buruieni de târlă ca urzici (*Urtica* sp.), stirigoaie (*Veratrum album*), ștevii (*Rumex* sp.), brândușa de toamnă (*Colchicum autumnale*) și altele. Vegetația lemnosă invadantă este reprezentată de arbuști ca: ienupăr (*Juniperus sibirica*), specii de *Vaccinium* și puieți de arbori, în special de molid. *Festuca rubra* are o valoare furajeră bună.

Valoare pastorală a pajiștilor de păiuș roșu este foarte heterogenă, de la mediocru spre bună, cu o producție de 5-15 t/ha MV, respectiv 0,5-1,5 UVM/ha.

Pajiști zonale colinare și de câmpie

Pajiștile de Festuca rupicola (F. sulcata) (păiuș de silvostepă)

Răspândire și ecologie. Pajiștile de *Festuca rupicola* se întâlnesc în arealul pădurilor de stejar pedunculat din Podișul Transilvaniei în subzona pădurilor de cer și gârniță din Dealurile Vestice până la cca 600 m altitudine, pe versanți slab până la moderat înclinați (6-14⁰) pe toate expozițiile la altitudini mai joase și numai însorite la altitudini mai mari.

Vegetația este dominată de numeroase specii nevaloroase, dăunătoare și toxice (aliș, scaiești, pelin, etc.), care diminuează mult calitatea acestor pajiști.

Valoarea pastorală și productivitatea este slabă-mijlocie, cu o producție de 3,5-6 t/ha MV și o capacitate de pășunat de 0,4-0,6 UVM/ha.

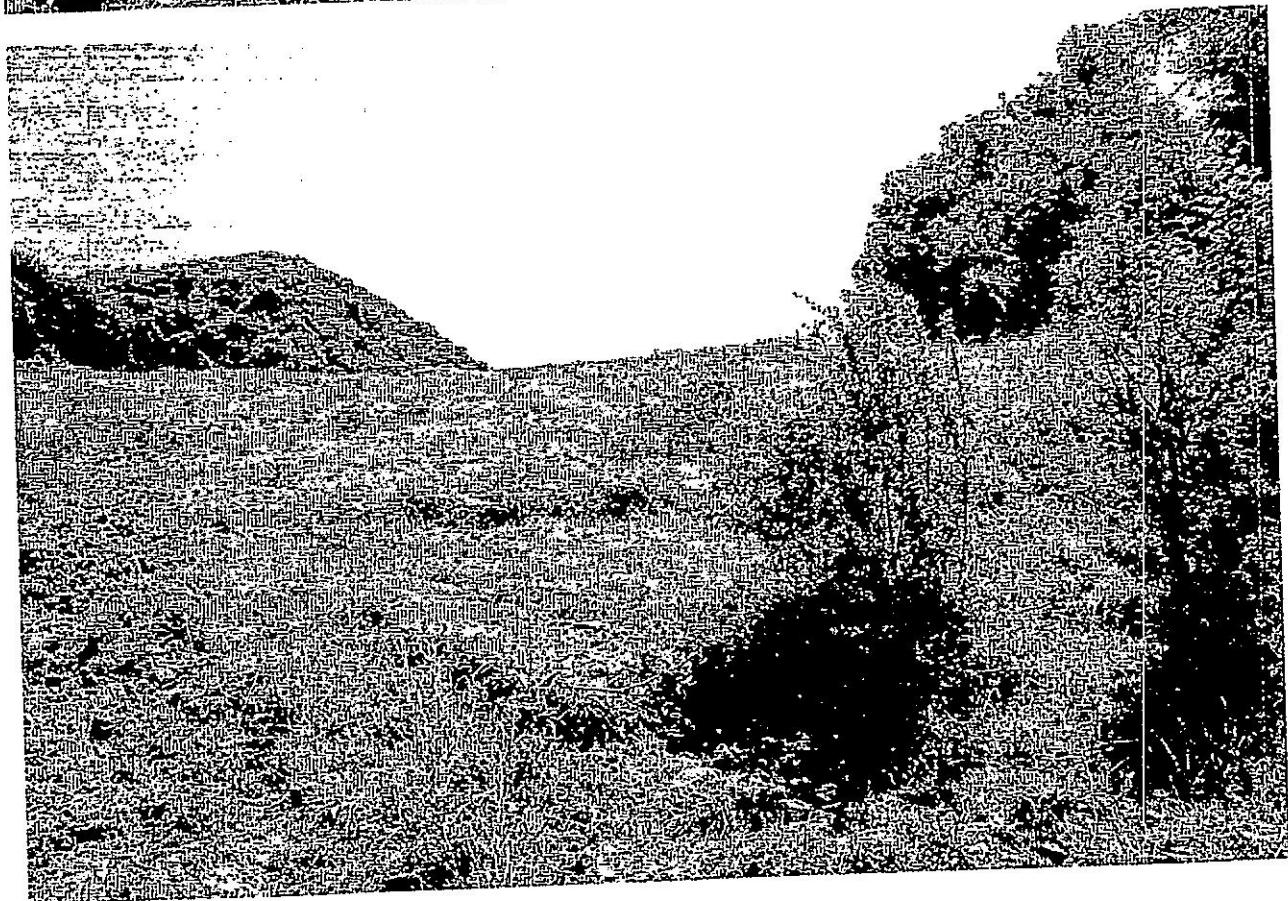
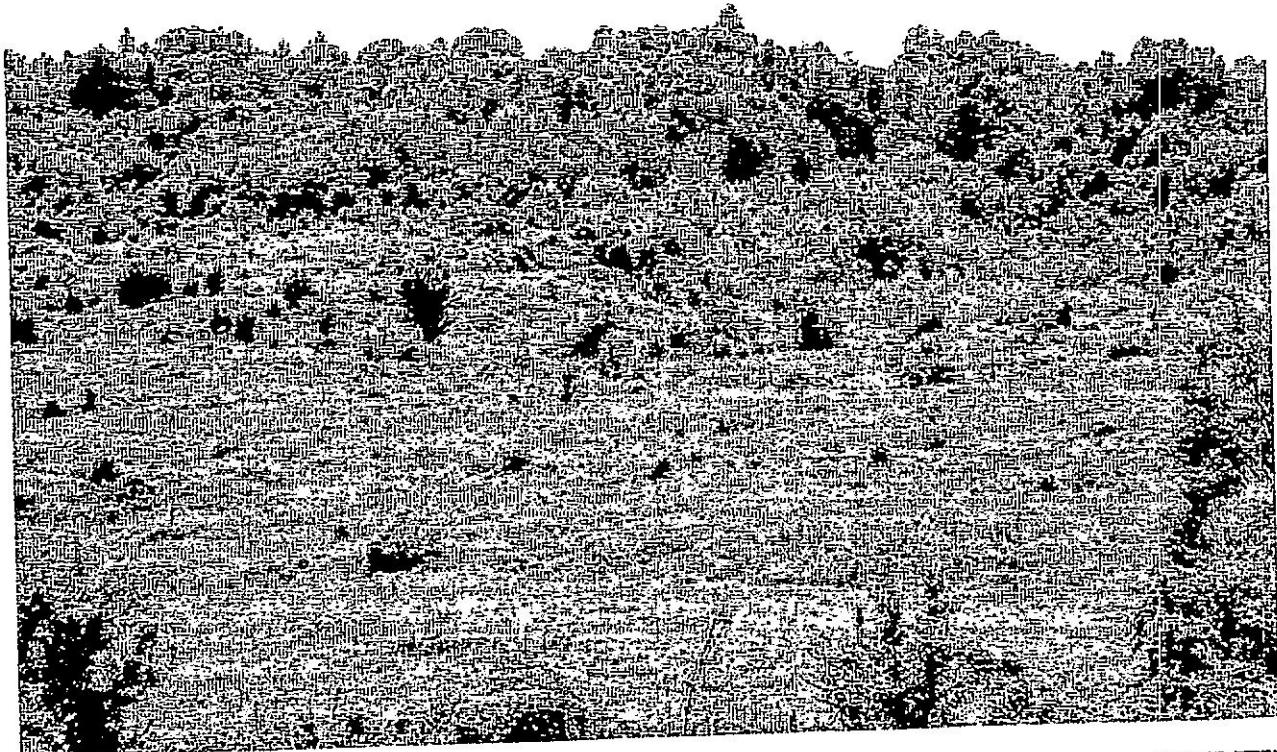
TIPURI DE PAJIȘTI UAT TELEGA

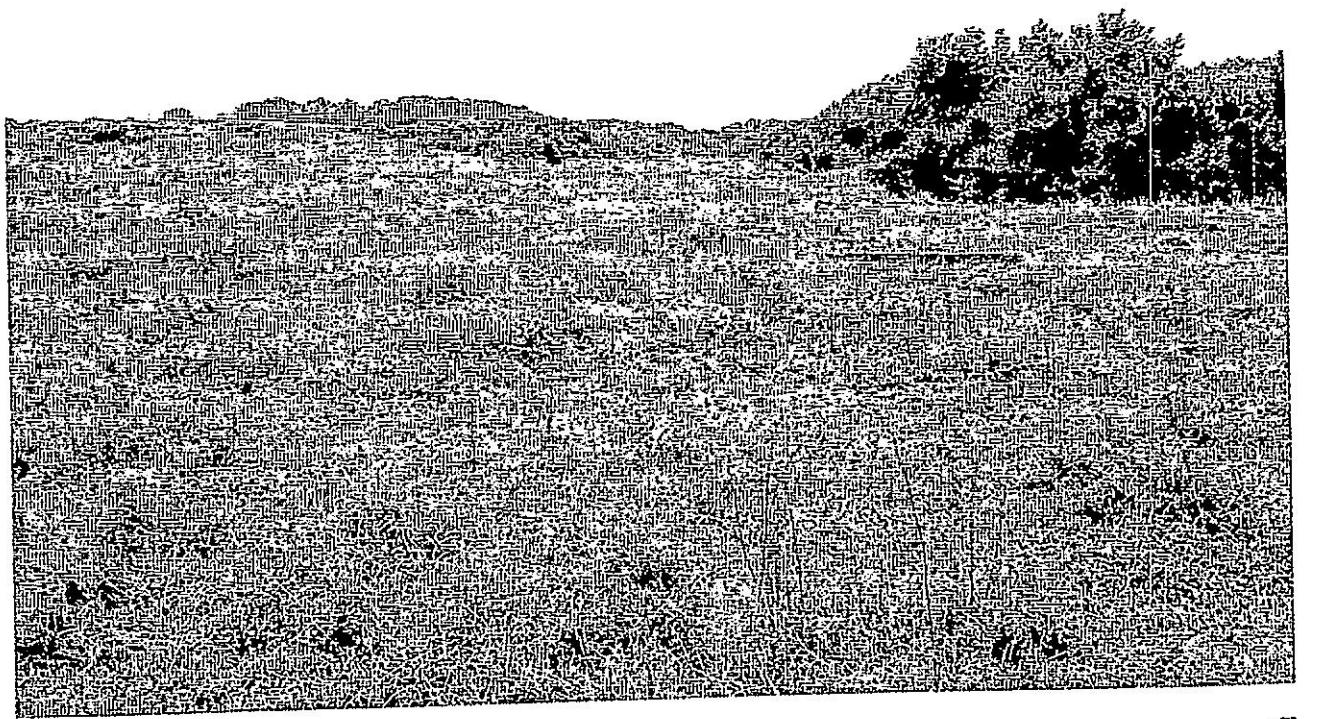
TABELUL 4.1

Nr. Crt.	PARCELA DESCRIPTIVA	TIPUL DE PAJIȘTE	SUPRAFAȚA	
			HA	%
1	BUTOI	Pajiștile de <i>Festuca rupicola</i> (<i>F. sulcata</i>) (păiuș de silvostepă)	20,79	8,79
2	CIPĂROAIA	Pajiștile de <i>Agrostis capillaris</i> (<i>A. tenuis</i>)(iarba câmpului) și <i>Festuca rubra</i> (păiuș roșu)	9,53	4,03
3	BUȘTENARI	Pajiștile de <i>Agrostis capillaris</i> (<i>A. tenuis</i>)(iarba câmpului) și <i>Festuca rubra</i> (păiuș roșu)	60,08	25,41
4	BOŞILCEŞTI	Pajiștile de <i>Agrostis capillaris</i> (<i>A. tenuis</i>)(iarba câmpului) și <i>Festuca rubra</i> (păiuș roșu)	24,00	10,15
5	MELICEŞTI	Pajiștile de <i>Agrostis capillaris</i> (<i>A. tenuis</i>)(iarba câmpului) și <i>Festuca rubra</i> (păiuș roșu)	122,00	51,60
	TOTAL		236,40	100

PĂŞUNEA BUTOI - TARLA 11 P 280, 285

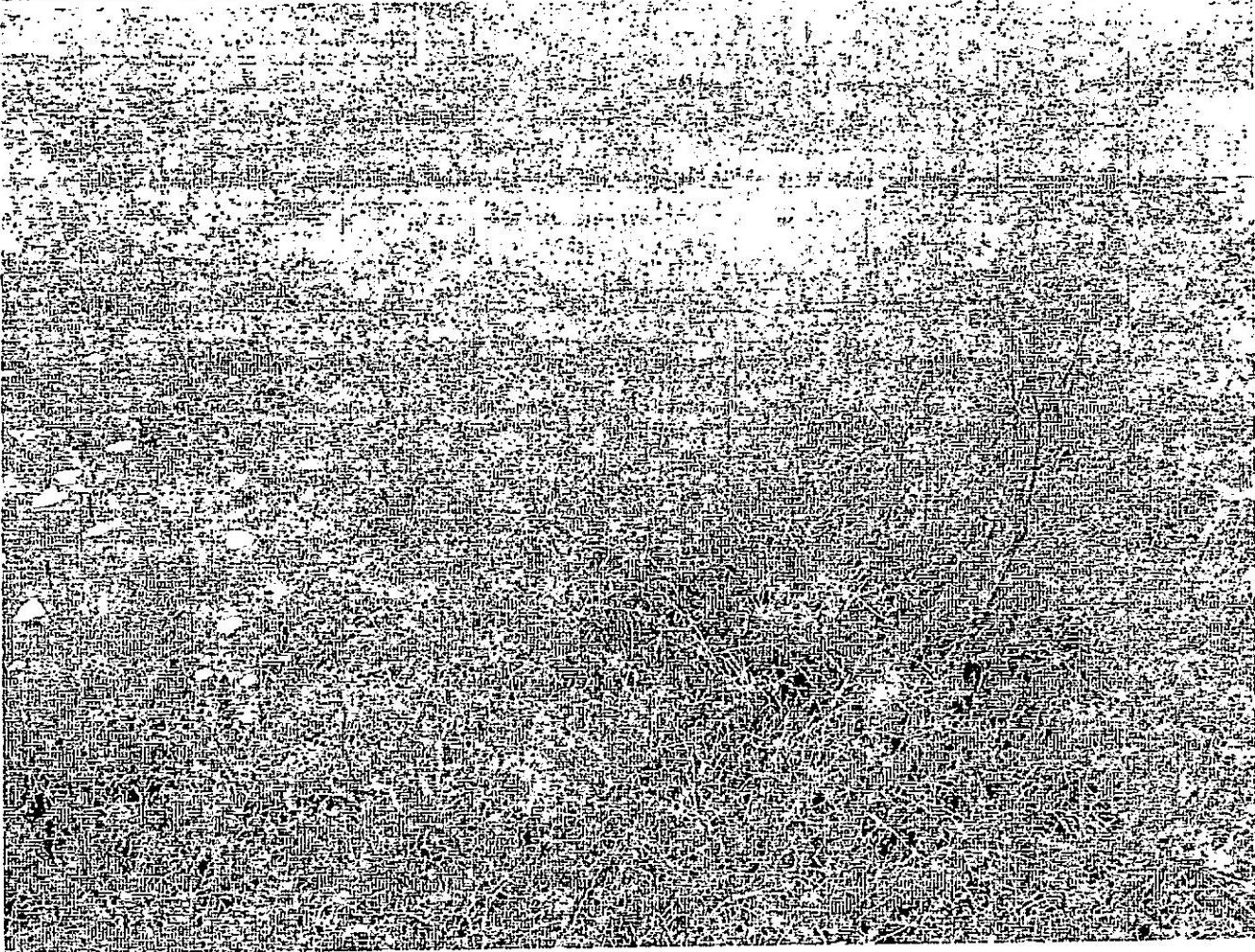
SUPRAFAȚA DE 20,79 ha

COMPOZIȚIA FLORISTICĂ

GRAMINEE 40 % LEGUMINOASE 28 % ALTE PLANTE 32 %

GRAMINEE

- Agropyron repens* (pir tărâtor)
- Festuca rupicola* (iarba calului)
- Poa annua* (hirușor)
- Juncus effusus* (rugina)
- Phleum pratense* (timoftică)
- Agrostis stolonifera* (moleață)
- Deschampsia flexuosa* (păiuș de munte)
- Puccinellia distans* (iarbă de sărătură)
- Bromus erectus* (obsigă aristată)

LEGUMINOASE

- Lotus corniculatus* (ghizdei)
- Trifolium montanum* (trifoi de munte)
- Trifolium repens* (trifoi alb)

Trifolium campestre (trifoi galben)

ALTE PLANTE

Phragmites communis (trestie, stuf)

Equisetum arvense (coada calului)

Achillea millefolium (coada șoricelului)

Cichorium intybus (cicoare)

Plantago lanceolata (pătlagina)

Euphorbia cyparissias (laptele câinelui)

Linaria genistifolia (linariță)

Chrysanthemum leuc. (margarete)

Thymus montanus (cimbrisor)

Rosa canina (măcesă)

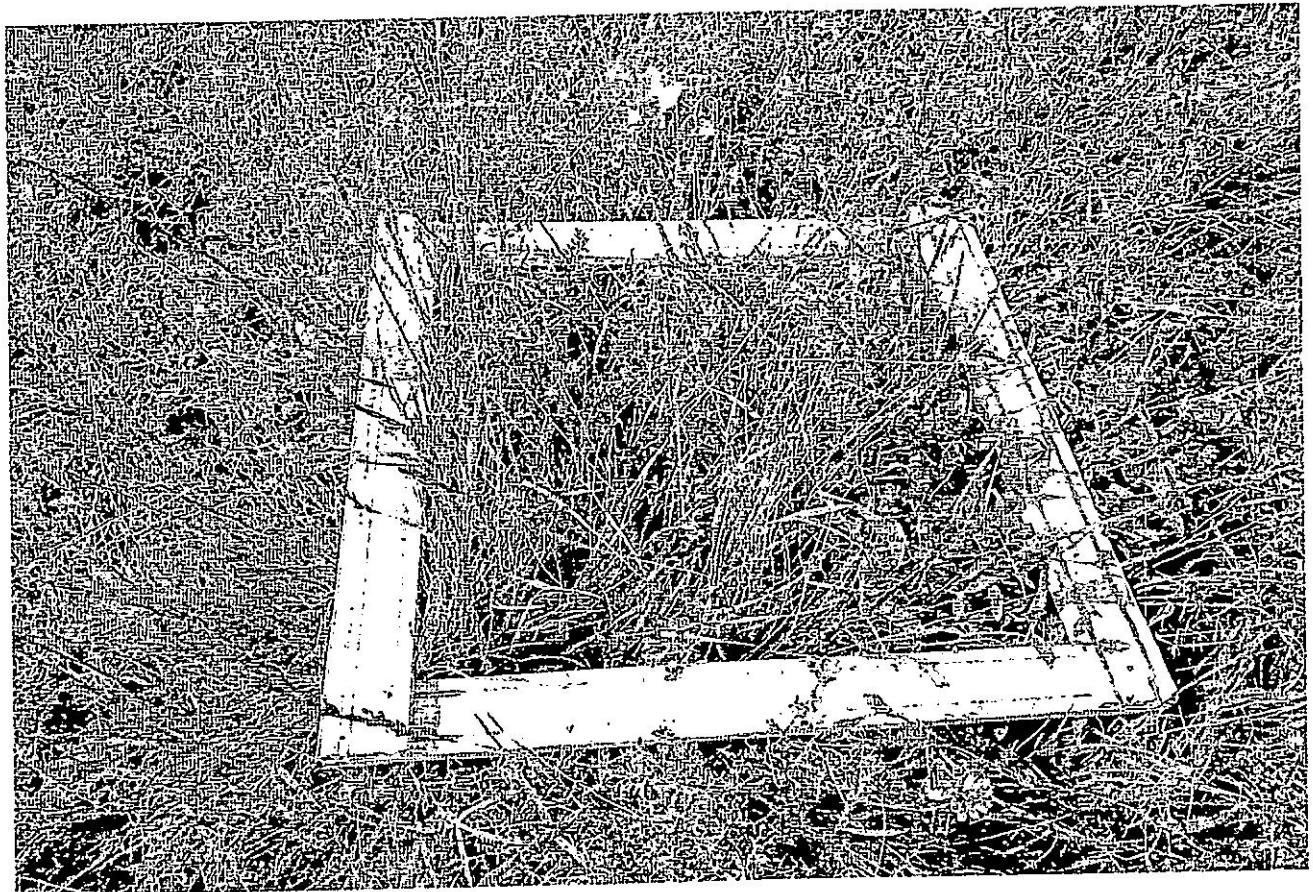
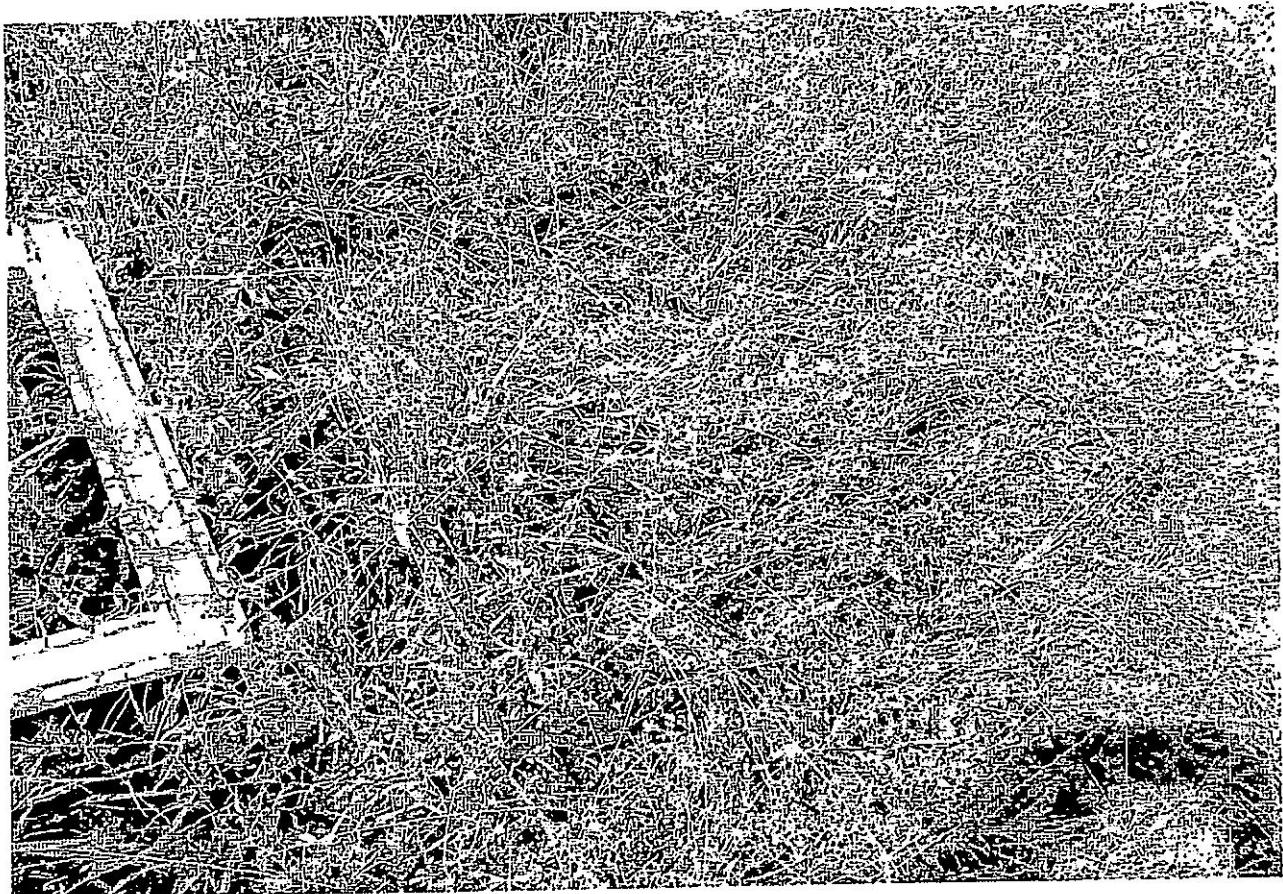
Hippophae rhamnoides (cătină)

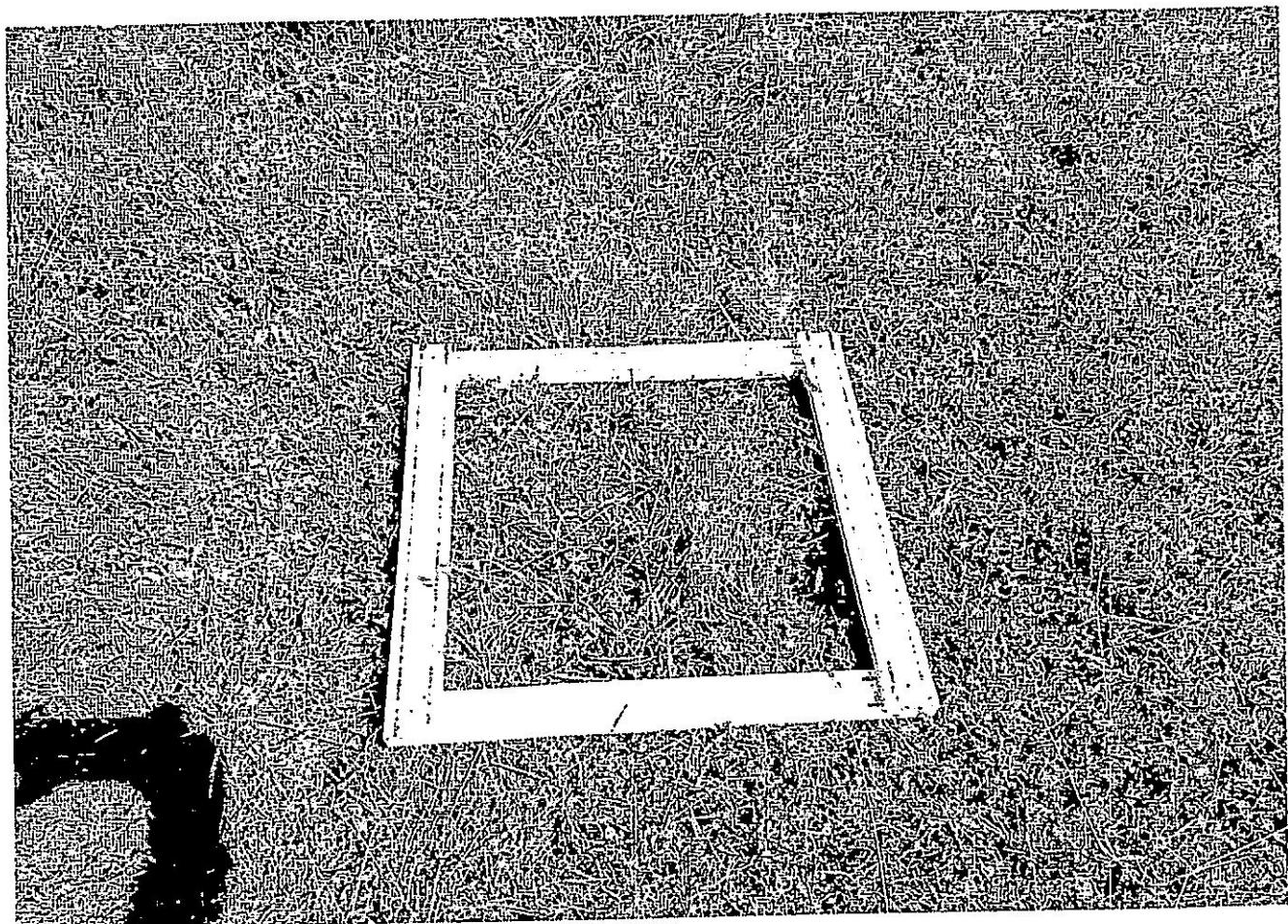
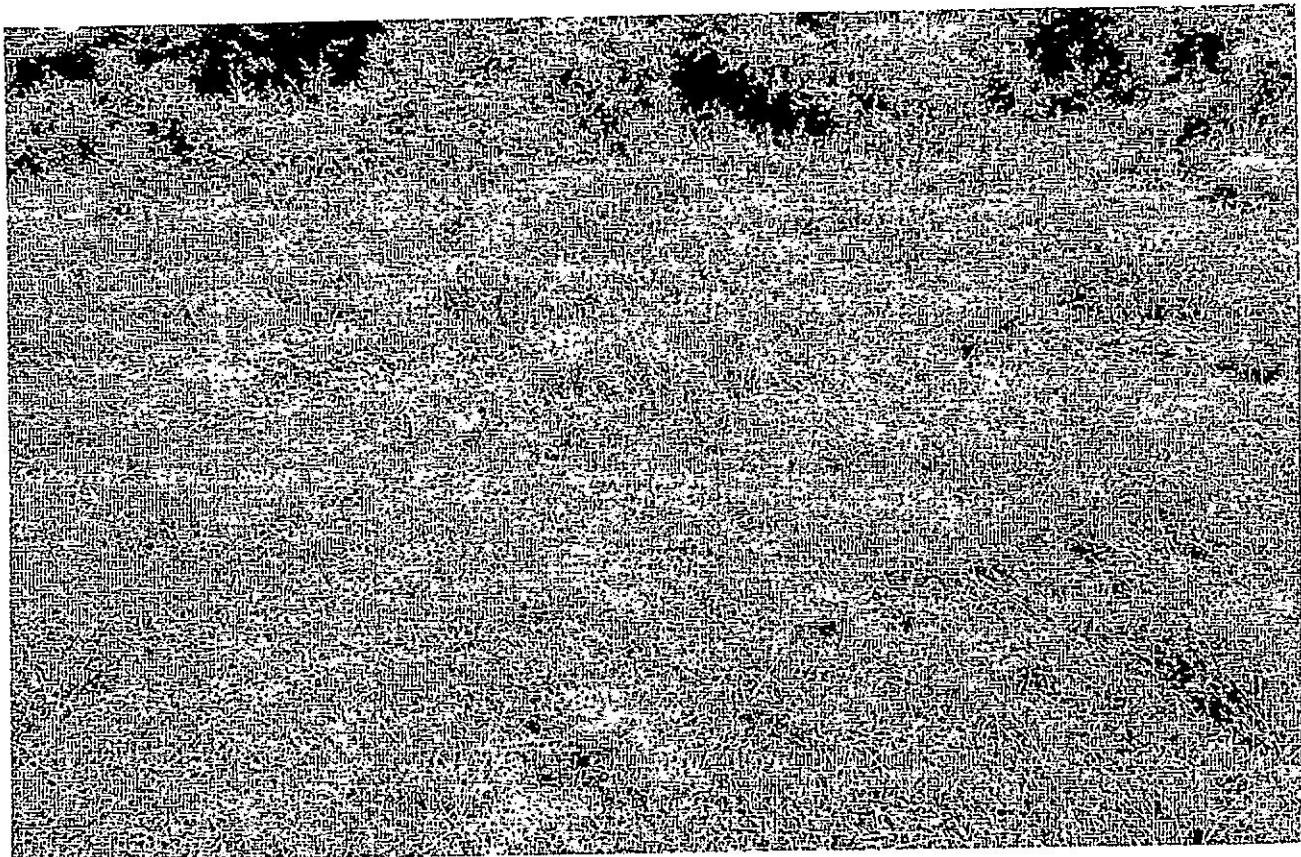
Prunus spinosa (porumbar)

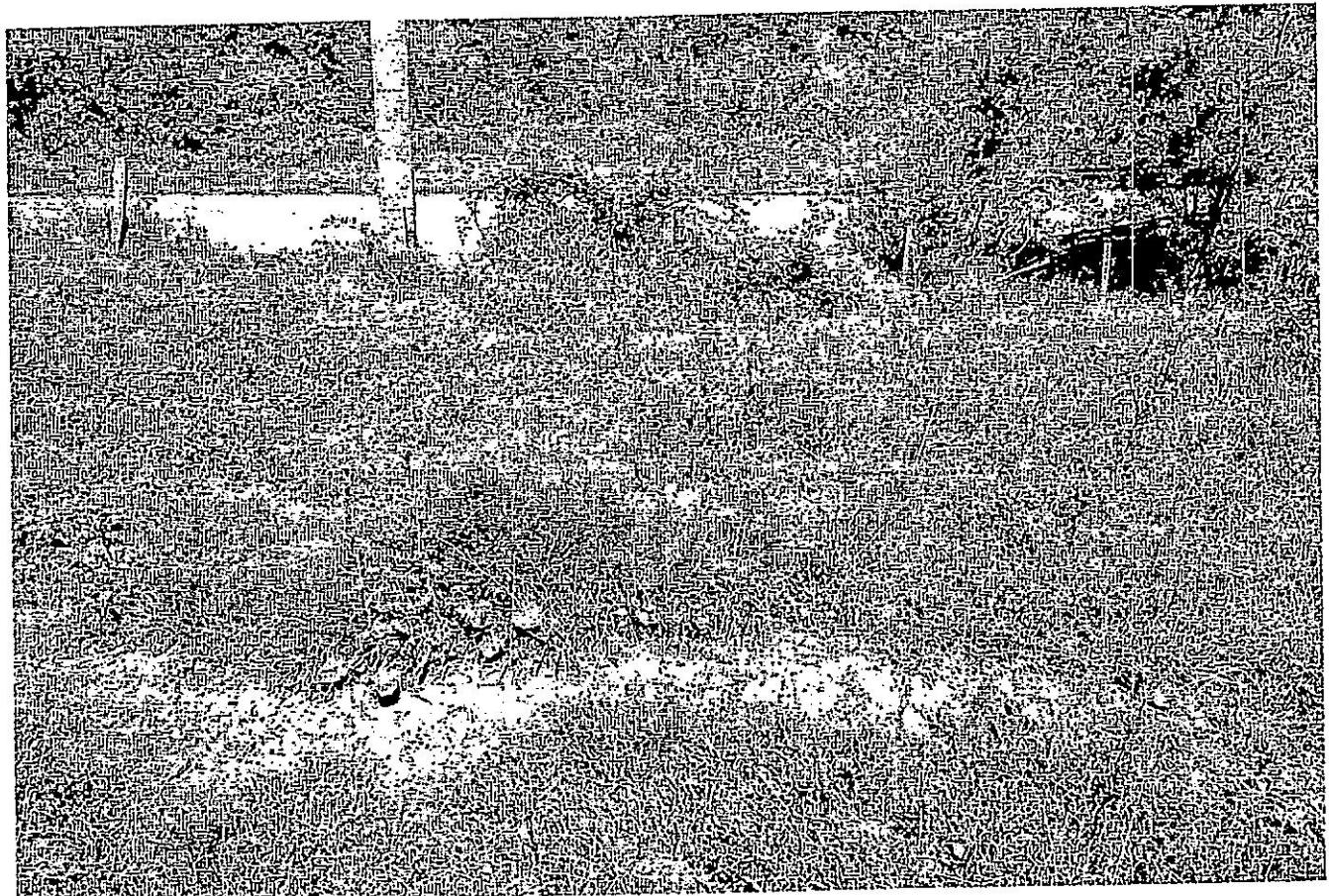
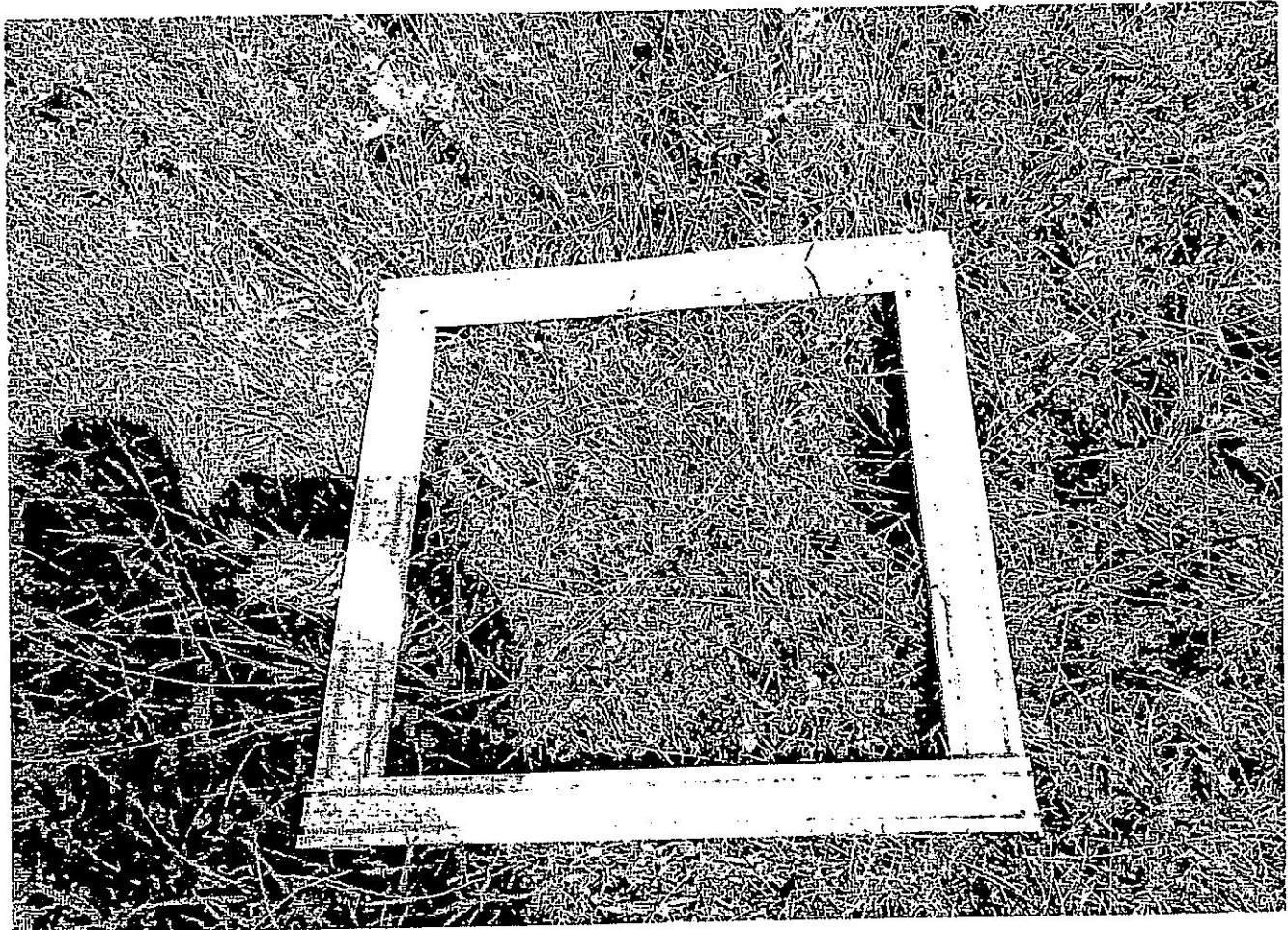
Crataegus monogyna (păducel)

Corylus avellana (alun)

Pășunea este situată pe malul pârâului Sărata, lângă stațiunea Telega Băi. Întreaga suprafață este folosită pentru pășunatul bovinelor. Până în prezent au fost executate lucrări de tăiere "mărăcini": măcesă, cătină - prezentă numai în partea de sus a pășunii. Terenul prezintă alunecări din cauza substratului de sol. Accesul pe pășune se face din DC 5. Pășunea este înrădită cu gard de lemn.

PĂSUNEA CIPĂROAIE - T 10 P 274, T 11 P 295

SUPRAFAȚA - 9,53 ha

